Castelul lui Yanle

Adrian Grauenfels

Castelul lui Yanle

Adrian Grauenfels

CASTELUL LUI YANLE

Adrian Grauenfels

Coperta: Miriam Gamburd

Desen: Ucă Maria Iov

Note: " În vizită la Ussais "
-Algoritmii lirismului israelian-
de Cristina Ştefan

Grafică: Miki Horovitz

Foto: Adrian Grauenfels

Israel 2011

***

Dedic această carte soției mele Marga,

Copiilor mei Galia şi Oded.

Plecări
Miez
Q. E. D.
Proză
Coda

PLECĂRI

Barca

Barca barca, purtând nenumărate multe perechi de pantofi
cărând, ducând multe şi foarte multe
vise cu trei colţuri
ce se privesc faţă în faţă
clătinate de adâncimi
curgând, fluide în nevăzut
om în barcă, barca în apă
apă în nesfârşire
nesfârşitul aici, deasupra şi dedesubt
plăcerea mea e şi durerea mea
născută pe loc
în acest moment
pierdut şi eu, în acest moment
e apa care curge?
purtând barca şi pe mine?
sau eu dispar
plutesc oare eu?

În gara lui Delvaux

Mă uit la talpa piciorului meu
desfăcută că o frunză înecată
tu ai un trup la fel?
tu ai o privire îngândurată când eşti singură?
oare ce ții în buzunare
ce fotografii cu iubiri păstrezi în sertare
sub praful din mormanul de batiste
în pendule mari cu chip de pasăre rară
băteau aripi ce miroseau a vară
acum e frig şi țipete de scufundare
tu ai trecut jumate scară
opreşti, cobori
eşti într-o străină gară
cu şine mari, enorme voci în megafon
femeie tu, visând la el
pe acelaşi vid, pustiu peron.

Berze migrative

Iacă trec berzele
într-o lungă migrație de toamnă giratorie
peste piramide trec
peste Babilon şi statui scufundate
inima mea se strânge
gândul meu se face cuib
casa ta a rămas fără berze
cerul meu e plin de aripi care şuieră greul dealului
galaxia habar nu are ce se întâmplă undeva mai jos
între două oraşe
între doi oameni
între relativ şi abstract

ne leagă doar un ieftin fir de cupru
şi emoția
să nu ne deconecteze dintr-o greşeală contabilă
societatea de distribuit iubire

Vază găsită în mare

A cerşi timp
a înşela în timp ce înşeli ca un produs al bizarului
a iubi cu perna pe față
când cerul ți se plimba pe trup
pierdutul gând în furtuna cărnii
tot mai terestru eu
tot mai plantată în lucid tu
erezia unei discuții despre noi
noi...ce vorba complexă
pluralul meu e noi
îmi pui coarne noi
mi le vopseşti în sulfuric acid
eu vizionarul chinuit
tu dansatoare pe scheletul vid
realul pare un vulgar prezent
palidă, lumina îşi linge rănile..

Papier Mache

Stările negației
vegetează pe masa mea lemnoasă
lustruită de mâini albe, delicate
pana de scris doarme obosită
mă întorc la punctul zero al oricărei plecări
am o busolă, o adresă, o rădăcină uscată
în mine

trec trenuri albastre
ezit
vin păsări mari cu aripi lipite cu ceară
privesc maşinăriile de cârpă
sufletul de papier mache
bizarul senzației de a număra
luminițe singulare pe o hartă care indică
un singur drum
spre înapoi

îmi place să dorm pe perna ta
caut firmituri de somn uitate
dacă am noroc îți citesc visele
ştiu ce pantofi ai alege
şi ce haine ai arunca în valiză
când vom fugi de singurătate
cu trenul albastru
pe care scrie
The End

Delende Carthago

-1-

Repertuarul giumbuşlucurilor se împuținează
pe zi ce trece, trece
cablul ne leagă zilele reale
omul de pe ecran tuşeste cu înțeles
crainicul e fleaşcă..
actor bun, barbă, ochelari pe nas
în spate deal semiotic, cu cioclu adus de spate
doar capra e capră pe deal
la început era doar haos si amoebe
brusc se făcu soare, iubire, dovlecei, vulpi
finalul este un paradis deturnat spre vest.

mi-e greață..
dați-mi o pălărie!

-2-

de mult ce admir ce admit, adulmec mumia
armonia
mi se spune că arta este cum şi nu ce
că suntem exponenți decadenți
ai unor descendenți
demenți
noi poeții?
doar publicul plebeu
călare pe leu
pe perne Pompeu
cine sunt eu?
cine nu-s eu?

-3-

câtă luciditate încape într-un pahar de votcă?
stau aşa în contemplarea lucidă
sunt beat, oare nu-s?
alcool benefic, regresie stupidă
să mergem să ardem Cartagina vidă!

Tren de noapte spre Cairo

Ea toarnă cafeaua în ceşcuță
pe tava zilei de porțelan alb, fără toartă ceşcuța
include totul, de la muchie la infinit
de la buză până la renaştere, paradisul găsit
gusturi şi gesturi, reflexii de parchet lustruit
sub tavanul de tren şlefuit
stăm între perne şi ne hlizim
e ca şi cum am fi descoperit siropul de tuse
sau şireturile de corset după o seară de balet

..Expres Orient.. încerc să devin coerent
tresar la fiecare gară,
mă văd în zațul de cafea şi cred că mor
arăți cu degetul a dor,
îmi dai să beau aripi în zbor,
cu sorbituri de condamnat
mă ții mereu legat de un teoretic pat,
eu îți ofer din mine vise,
o vulpe, un bocanc, o scoică roz
gustă-mă zic, sunt tare amar,
pervers, secular, sexagenar

era o bancă la Versailles,
un fluture dormea pe-un pai,
un ochi de gnom pândea afară-n noapte..

mereu mă-ntorc la clipa efemeră
cu rochia ta pe-o etajeră
în tren umil te-am cunoscut, străină fascinantă
ce-ai dispărut în fum, la prima pantă..

Secretul Pandorei

Am să îți spun secretul Pandorei
lasă cutia deschisă
să iasă gândurile din ea
ai să mă găseşti trântit pe elipse centrifuge
căutând sub scripeți ascensorul cardiac
împing heirup îndrăzneala la marginea galaxiei
tu bântuind un oraş fără nume,
te vedeam prin cârciumi despuiata de frici
pictai cu un pai în gură ca un om fără o ureche
erai conținuta de arta de a da din tine
precarul simbolic,
abstractul de Siena
veneau poeți să îi înveți scolastica

femeile îți adorau cerceii
mă spălam cu creolină ca să te văd mai bine
şi tu zâmbeai tuturor cu o țigară în gură
din care picura scrumul zilelor mele..

Penelope

Penelope publica anunțuri matrimoniale
de 10 ani soțul lipsind
căpătase o teribilă mâncărime ventrală
un fel de obligo în serile astrale
o explicită lipsa de calciu dental
că doar folosea limba statuilor
de teracotă, le desprăfuia în patul conjugal
de ploşnițele grase ale despărțirilor
lumea părea un ulei ce se prelinge
pe statuile pleşuve de la marginea lacului
şi ea raționa platonic
în timp ce făcea piruete
axial însăilate pe litera I
Iluzie
Iubire
Înlănțuire
şi-n coşul împletit de pai
punea cu grijă flori de mal
turnă vin în cupele de ceal
Io
Iocasta
Iola
sclavele purtau aurite cănI
scribii căutau un alt final

Exact spuse Penelope
m-am plictisit aici
aici şi dincolo de Ithaca

toți sunt la fel
nu mai e timp de revelații sublime
şi nici literele nu mai sunt
subtile, cum au fost
în copilăria noastră..

Dedalus

Eram doi îndrăgostiți
la cină aprindeam lumânări aromate
ca să ne ascundem gesturile.

Atingeam cerul.
Şi câinele nostru botezat
Dedalus.

Pe plaja de sub far
săream peste muze aduse de valuri
aruncam cu scoici în marea care înjumătățea soarele
în zadar încerca Dedalus să tragă înecații la mal
se încurca în ancorele de fier
înfipte în tâmpla noastră
efemeră

Undeva Icarus se tăvălea în nisip
încâlcit în smoala lipită de aripi
prevestea naufragiul care va urma
între noi zburau păsări transparente
într-o metafizică a tuturor tăcerilor..

Scrisoare din Stalingrad

Mi-amintesc bine
mirosul cald ridicat
copilul de pe plajă făcea o groapă mare de nisip
cu un os articulat de pasăre

scheletul dezaripat era pe jumătate îngropat
ne lătrau câinii din gară
cerşetorii scoteau aburii
decorația ta în formă de stea îmi apăsa pieptul
ne sărutam eu fugeam pe lângă tren
un soldat m-a împins la o parte cu o baionetă
ploua
am trecut pe lângă o dansatoare de cabaret
îi curgea sânge din sânul drept
ploua şi o mânjeau în sânge şi dermatograf
ieşeau aburi din cărămizi, strada se îngusta
l-am văzut pe Louis trecând strada
în haina lui de soldat, cu casca atârnând pe curea
ca o coadă
Louis avea bot de lup pierduse un picior la Stalingrad
azi alerga drept
îi stăteam în brațe, mirosea a câine ud
în localul acela din gară cu mese negre şi soldați beți
cânta o femeie grasă
un tren de carton trecea prin spatele ei scoțând fum
i se întindea rujul şi soldații se prăpădeau de râs
apoi ceva negru îi ieşea prin ochi
îi mânca încet fața
şi Louis îmi dădea să beau din piciorul lui de lemn
prietenele mele fumau opiu
şi ne clătinam ca pe vapor
cădeau paturi de fier peste noi
şi dinspre Stalingrad răsărea soarele de noapte
tovarăşi, tovarăşi
la arme !
şi prin tot felul de gări
spărgeam cu sânii noştri umflați
paharele de votcă viermuind muşte albastre.

Arta deportării

Stau atârnat, boccelit de plecare.
frații fac semne cu crenguțe devorate
părinții scuipă lapte
de mamă fermentat
ce cuib ciudat
zic eu tatuat, gata de drum
privind spre gara toată fum

tu desenezi cu unghia o patrie
care să ne țină copiii în leagăn
şoptind cât de mult ne iubim
deşi avem tensiunea poetic redusă
buchetul scăldat de lumina stelară
scripet de vagon pe care mişună
crabii de noapte
soldați pe-un front

şi uite, curge magiunul ca un bocet
şi morții vin încolonați
cântând un marş de despărțire
iar crucile din vale ard

din umbre vechi de cimitir
îmi strâng memorii ce plutesc
şi-mi cer străbunii, înapoi la vetre
străvezi fantome ce păzesc
trecutul nostru plin de pietre.

Dedans

Pe marțipanele dulci dansau iubiri
muşcam din lemnul podelei, gura mea
se umplea de sunete şi mişcare
îți vorbeam prin rănile din cerul gurii
peltice fraze despre agitația
Browniană

din colțuri ascunse
admiram piruetele nebune
ca să mă atingă fruntea tivului înalt
înnegritele dantele de bunică
prăfuitele coridoare fractale
timpul ars de rugurile pe deal
câtă viața am risipit la poalele muntelui
cât de cristalin îți era ochiul seara
şi cum nu vezi niciodată
dansul meu transparent
mimat pentru tine..

Despărțire

Am să te însoțesc cu gândul
în 3 trăsuri
în 5 trenuri şi 7 corăbii mari cât un Titanic
căpitanul cu chipiu se uită lung după tine
cineva îți spune la telefon :

" *încă nu m-am trezit*
zac rispit cu ceaiul verde, mongol
aştept să te aud cu glas domol
să îți spun că îmi lipseşti

te caut în pahar.. de ce nu eşti..?."

***

trenul tău pleacă printre stâlpi albi, pomi albi
case albe, curți cu ciori albe, tu eşti îmbrăcată
în roşu, ai mănuşi roşii...

***

pe drum toți bărbații te dezbrăca din priviri
pomii se freacă de tine cu răşina lor mirositoare
excalibur de primvară ce stă să vină

***

mi-ai fost cândva iubită? cu fruntea în apă
pândeam nunta ca un peşte beat
regret că nu îți sunt profesorul de pian
aş ascunde notele în jartierele tale fierbinți
sau între sâni, în timpul unei sonate ..

***

trenul a ajuns undeva în vid
călătorii osteniți coboară scări rulante
ai să bei ceai şi ai să mă laşi să îți masez tălpile
cu ulei de război, cu gândul îmbibat de un dor
mult mai profund decât în cărțile de iubire,
acolo toți au maşini diplomatice şi flori la butonieră
nimeni nu te-ar aştepta ca mine,
toată viața pe un peron înghețat..

***

MIEZ

BLA BLA
Omagiu lui Gherasim Luca

Cel considerat a fi într-o perfectă imobilitate
împinge pe cel care pare a se mişca, într-o alunecare,
reuşind să producă o substanță fixă, imuabilă..
precum în ciuda opririlor sale abundente,
un altul pare agitat în jurul său, frenetic în sine
cel ce se mişca sau nu, într-un colț neluminat
sau poate cel ce se strecoară printre paşii celui care nu
cel care se odihneşte în centrul turbulențelor
părând că mişcă până şi aerul care stă şi dă
dând impresia că mimează imuabilul
putând fi desigur complet imobil
(şi locuind într-un imobil inutil)
sau fiind într-o mişcare a mobilității sale suplă
dar lăsând să se creadă curajos, că trece,
din dualitatea dublă
statică, curioasă, într-o stare sedată
vag sugerată..
şi toate acestea personaje asemănându-se între ele
depăşindu-se între ele cu un fel de curiozitate piezişă
excelând în arta de a sta nemişcate
împingând totul şi toate, dar de fapt frânate
tot ce trece ori ce nu trece peste tot
având aerul perfectei depăşiri pe loc
în timp ce tu ce eşti mereu deplasat de mimare
născut la fix şi mutat într-un colț al nemişcării,
în perpetuă mişcare.

La oglindă

Auzi?
mi s-a spus că-s un poet mort
mă uit în oglindă şi văd un alt mort
nu eu sunt mort
ci mortul din oglindă este mort
el mortul din oglinda mea, din baia mea cu oglindă
mă uit prin ochelarii mei
cei cu rama neagră
speciali, păstrați pentru evenimente tragice
ca mersul la operă de exemplu
îl compătimesc, mă lamentez

..deci aşa arată un om mort..
inima lui e moartă de frică
iar el vede un mort într-o oglindă mică
suntem o puzderie, morți în oglinda aburită
într-o baie fără oglinzi, ticsită
ne studiem cu tristețea necesară
doar mori de câteva ori în viață
mori pentru că nu ai trăit
sau c-ai trăit ca un shit

desigur mă înşel..
doar unul din noi e mort, este el
cel ce stă culcat în bordei
pe un catafalc brodat
pare viu, vesel, resemnat, respirat
oglinda îmi scoate limba, mă irită
degeaba mă ascund într-o paloare părăsită
am murit, ce ciudat, oare
chiar nimic nu mai doare?

ne facem semne de adio galant
ne aranjăm cravatele pedant
avem o înmormântare pe-nserat
trebuie să arătăm bine, distinşi
că vin femei cu regrete şi flori
ce noroc ai poete, că poți mereu să mori..

Cum să auzi vântul

Omagiu lui Octavio Paz

Ascultă-mă aşa cum asculți vântul
ascunde-te în ceață
ascultă-mă chiar fără să mă auzi
ochii tăi să fie deschişi înăuntru
cu simțurile treze chiar şi când dormi
să visezi susur de silabe
băncile să fie luate pe sus de gălbuiul
frunzelor toamnei noastre
pliat în buzunar să ai un bilet de loterie
necâştigător, păstrat înrămat
e norocul nostru tu spui
aluneci pe asfaltul lucios
paşii te duc într-o grădină
asculți răguşite serenade
te laşi luată de vise care respiră
adormi cu o carte în mână
degetele tale îmi umezesc fruntea

şi eu îți zic:
Ascultă-mă aşa cum asculți vântul
ascultă cuvintele mele fără valoare
ascultă cum te caut în camera paralelă
pictează-mă cu adjective moi
şi anii noştri trec

şi scara timpului se îngustează
grădina noastră e din ce în ce mai ofilită
lumina e mai palidă în zori
e umbra ta care acoperă
această pagină..

Viterbi

În fața piramidelor am tăcut
urcam pieziş cu faraonul de mână
letargia ghemuită în genunchii de sclav
purtam femei pe umeri
şi colivii cu alte întâmplări
din urmă ne zâmbea un diavol orange
rectangular, satanic, depilat
muşcând din merele cu gust de puf şi ceară
pe care le ascundeam sub fuste
goi cum eram pe dinăuntru
goi şi plini de empatie pentru gradul "n"
de libertate risipită

Viterbi, scria pe sandalele tale noi
eşti femeie, zicea prietena tatălui tău
într-o scrisoare anonimă
nu ai trup de melc, declara profesorul de desen
ştergându-şi ochelarii plini de nisipuri mişcătoare

iar tu desenai hieroglifice minciuni
regretul imens de a pierde din ochi
profilul unui scarabeu enorm
enorm şi fără dinți
exact ca mine
nobil...

Odă cu mustață şi dilemă

Mustața mea
răsucit ondulată
daliană, epicuriană
lustruită, pigulită
gata de afecțiune pripită
în perfecta ei perfecțiune
periată, pudrată
blegită, mirată
curtată
adorată
imitată, invidiată
pictată pe-un afiş gouache
devenită în final ..moustache
de general cu nas acvil
ce-adulmecă cu al său sublim viril
parfumul de femeie din profil

la porțile nopții, mustața,
(spre cer adulmecând ea ceața)
o port mereu, pomădată din greu
moustache-ul meu, urbanul şic de derbedeu
ce-nnebuneşte tinere femei
artiste, maici, studente din cartierul Tei
şi tu îmi spui s-o rad, să o dau jos?
mustața mea?
adio tu.. bărbat frumos..

Poem terorist fără explozii

Furedis, nurcile au jonglat bigudiuri
în părul tău luceşte crepusculul
te captez big mama, ai sentimente materne,
basmale rituale
butoaie cu somn, adormite cisterne

peisajul junk, arabii stau la gard
răsucind încă-o țigară
atenție: miocard hazard!
m-opresc cu sufletu-n peniță
ce molcom curge pe deal seara,
iar tu dansezi şotron ca o fetiță..

se zgâlțâie ea lampa de cristal
(când dragostea e fără bani)
pe-afară creşte regnul vegetal
aşa am ars niscaiva zeci de ani

pierdut stau eu la lictația vieții
călare pe-un dragon virtual
mai beau puțină apă din havuz
de atâta stare sunt confuz
de ştiri cu sticle de benzină
de molotovul din gradină
că tot mă mir şi mă întreb
când pacea va veni, oare-o apuc
notez pe foaie cu tristețe..
să mai aştept .. să nu mă duc?

Kamir, somn cu o necunoscută

Suplă Kamir, în foarte nouă dimineață
când moleculele poetice se înşiră la cafeaua cu lapte
ideile țâşnesc ca fântâni arteziene în piața Almeria
femeile buimace de somn mai zac în brațele iubitului
iar el îşi intinde oasele sub lumina abstractă
ca o geometrie a iubirii în aer liber

simt bojocii plini de cascadele nopții
apoi prima țigară, desenul feței în diagonalul oglinzii
fac rotocoale în formă de delfin fericit
număr succesele, lista cuceririlor ad hoc + 1
Kamir se întoarce spre ceasul de pe frigider
arată ora 6, începutul zilei proletare
ce se zăreşte la capătul coridorului
ca o hidră hidoasă, ca o arsură de urzică
ce îți intră în pantof şi te muşcă de gleznă
apoi dispare ca o ghiara in piept

aşezat pe scaunul eliberarii diurne
citeşti ziare vechi, despre un putch şi un naufragiu
ochii ei nu văd noaptea
gândul ei e devine tâmpla care doare
în coastă dochează vaporul ce cară de colo colo vizuini
rezidurile unor iubiri conceptuale,
vibrația unui saxofon Marsalis
apoi simt mâna lui Kamir care mă aruncă din patul moale
într-o altă zi anostă, stinsă, fară fantasme…

Discuție cu Rameau

Nu am încredere în planete
nici în simfonia a V-a cu cor
toate lucrurile bune nu-s ale mele

toate sunetele trec cu greu timpanul
ochiul tulbure se închide în mine
sunt ca o balenă însărcinată
plină de memorie şi țipete stridente
am în mine un foetus care mă poartă în brațe
tata zice, ai îmbătrânit iubitul meu tată
nici nu am apucat să mă nasc şi tu dispari
într-o băltoacă de vise
înoți la capătul luminii
cu şireturile legate de o barcă găurită
picoteşti sub leagănul copilăriei
ce repede trece viața de copil
nici nu ştii că m-am tăiat la un deget
cercetând tristețea
din vocea ta..

Nudul Nud

Nudul..
o imediată realitate futilă
un fitil flendurit pe fumul fragil
fastul !
fermoarul mişcat spre sud de cizma ta explicită
mă uit la punct şi nu înțeleg
cum de conține în el totul.
totalul vidului
nudul!

te dai cu un strat al bizarului
mă cauți, mă trăieşti paralel
eşti acum în brațele lui
mă regândeşti, mă minți în diagonală
ascund paloarea mea finală, fardul

în fiecare nud.. o flacără..

Intelectuale turme

Dimineața la fereastra mea colibrii desculți
pe străzile oraşului trec maşini de gunoi
oameni colorați, alb până la negru, şi la suflet goi
caldarâmul îi susține cu gropi improvizate de sistem
nimeni nu foloseşte umbrele de soare agasante
te poți ciocni cu gospodinele presante
cărând coşuri cu legume de tăiat
ziare cu nenorociri de întâmplat
şinicioploaie nu ne seacă
şinicioumbră nu ne iartă, nici briză nu-i,
miros vanilia dintr-un tort
corăbii nu sosesc, oraşul meu extrem de mort
poate că pinguinii răcoroşi din parcul fără pomi plantați
produc castane pentru funcționari de stat ratați
îmi beau cafeaua şi transpir în matinalul ud
la radio cântă un cântec despre mood
artiştii cară-n spate scule şi statui
au ca model un manechin de dictator bătut în cui
Botero răguşit într-un ascuns alcov

trec prin oraş intelectuale turme mov ...

Suhaid

Suhaid, sopteam în seara de tăvălire
esența visului stă în trezire
după cum lucrurile ne dau prilejul de a ne pierde
tot aşa oniricul se aranjează în urma noastra
ca o dâră de lapte în urma vacii,
intelectual de stânga

ca o sinteză a ce suntem în clipele
absenței de la apelul demografic.

(auzi ce pur e ding-dongul clopotelor nepaleze?)

aşa conştientizez incomparabilul
minimalismul trăilor în doi,
mana leneşă pe pântecul tau pristin
vibrația circulară care se plamădeşte
teologic agil în iarba ta logică
deci summum laudae, fericirea e statistică
răsfățată, cumulată, divagată
reiată, pipăită evrika
măsurată cu kilogramul mongol
peste fard, cu metodă şi polindrom stagnant.

E o seară de ritual pagan declarativ.
presari tămaie de halucinație roză
sub axila aripioarelor
si chemi fantome tinere vecine, la joacă.
de sus aruncați caramele cu gust
supt, pe care ați scris cu fumul de țigară:
dispari babacule, moşule stupid.

Diagonalul acut

Hai să plutim peste un ocean de vorbe
hai să împărțim curtea cu un gard de sticlă
aş vrea să te văd la ore mici
când bei limonadă cu ochii închişi
apoi dansezi cu piruete pe vârfuri aurii, răsăritul
eu am să fumez havane vechi şi am să scriu despre
neantul suplu
acolo mă simt bine, între cuvinte
şi pauze de respirat

îmi decupez mirarea, îți ofer peste gard
o frunză de narcisă
la mine e secetă şi diagonal acut
nici vapoarele nu mai trec prin mansardă
aştept cuminte pacea..

Lacrimosa sonoră (nevoia de a inventa)

Lacrimosa preciosa
serum delirum pe furnir
camila conturnată în acustic miel
în boarea serilor de cox
prin fiorul scris pe pergamentul dox
cu policarul încordat cât praştia de golire goală
te sun vocal, eşti un shofar cu dalbă voală
nacela submarină ce trece prin ecluze
gorneam pe lustruite strânse buze
bistrouri galbene de bere
cântam flămânzi, cădeau din ceruri pere..

Paturi Suprapuse

Ai dracului țânțarii, bâzâiau prin negură
era umed şi suferεam de lingoarea lor lipicioasă
existau ca să îmi sugă vlaga
la orizont o trompă de metal umplea cu aer conserve
era război, căutam țigări în buzunarele morților
Soldatul săpa morminte şi scuipa veninul puştilor
în palme
aveam o ură necontrolabilă pe vecin, punea patefonul
german la maximum
nevastă-sa îmbrăca blănuri de sconc
eram alergici unul la altul
ne storceam abcesele în văzul leprozeriei comunale
apoi adormeam cătrăniți în paturi suprapuse, de cazarmă

suflarea muribundă bate şi azi prin case
niciunde nu găsim oasele torturate
eroii au rămas personaje desenate cu penița uitării
pe degete cerneala roşie usucă gustul de ceață şi
abandon..

Avigdor Arikha- Retrospectiva mirării

Valiza Vuitton zace închisă Louis
Versace expus pe strada Vaugirard
Parisul vagabond, cafeneaua dintr-un vis gurmand
vezi? mă duc paşii pe asfaltul bulevard
schimb ocheade cu Maillolul din statui
reflexii metalice în apa Senei îmi zâmbesc
chemătoarele umbre ale înecaților poeți
În casa de amor
cineva strigă encore
mă văd atârnat de un gard
sub posterul Lapin Agile, chelnerul în frac
pictat de Lautrec, servind absint în căni de lut
toate aceste stări mărunte mă trimit acasă
la şevalet
la pianul dezacordat
la sticla de vin destupat
la țigara gaulloise
să fac metamorfoze, să mă transform, în planul
spiralat al unei zile ce trece
devin un polinom abstract
...acum mestec uleiuri cu neon ce intră pe fereastra
atelierului..
cu mirosul de castane prăjite de la hotelul George V
cu țipăt de fete, rive gauche..
te gândesc în timp ce faci dragoste
în camera ta slab luminată
în patul tău cu gratii de strigăt
sub glastre de fier cresc cheile oraşului

părul tău are sensul subtil al tablourilor în cărbune
cultură şi memorie îmi zici aducând
genunchii tăi arici sub palmele mele pline de vopsea
ce fior în această după amiază, plouă
de parcă totul se petrece într-un revers foetal
în care tu ai plecat să vânezi fluturi cu bunica
apoi te naşti
pe masa mea de lucru
într-o irizată pată de sânge..

Mă văd în oglindă şi nu mor

Hai să ne despicăm în 24
caut sufletul
şi nu-l găsesc
rotița cu arc ce bate sub tâmpla eului meu divizat
osul tiroid cu mosorul stricat, ruşinos şi timid
lipseşte..
mă văd în oglindă şi nu mor
îți număr rochiile vestiare
cataramele jucăuşe, guma de mestecat
tu eşti toată o culoare, sunet, chiot peste vale
o lentilă prin care văd viața de la doi metri
chiar îți pot atinge silueta de cretă
cercul ochilor, glasurile toate şi genele
glezna buzelor, buricul de marmură albă
eşti atât de perfectă că mă las distrus
îmi şterg memoria de porțelan
îmi declanşez o iubire trăită invers
stau liniştit la intrarea în parcul Carol
aştept zorii, pacea euclidiană
tu mă atragi ca un magnet chinezesc
plin de arome şi caligrame..

Femeia modernă

Să vorbim despre tine
sau mai bine despre ceilalți
care de fapt nu există
adică la o adică tot singur sunt
mă învârt ca un peşte într-o frescă plată
urlu într-o limbă moartă
cânt fără suflet un imn solemn
flutur un steag fără o țară

trebuie să ştii că beau direct din sticlă
citesc mesajele de la dreapta la stânga
conduc numai pe roşu delicvent
strigând Ce-i Guevara?

în beci ascund manifeste la iernat
pentru clipele radicale dintre noi
când părul tău mi se încurcă în ochi
iar din buzunare îmi cad verighete de plumb

te cereau toți de nevastă la marşurile lungi
din care te opreai doar cât să te dai cu ruj
şi să citeşti bilețele de amor
ontologic orientate spre stânga
pentru următoarea revoluție ..

Dans cu Shazam

Shazam, dansul
Shazam, dorul parchetului declinat
pârgul fructelor exfoliate
sensul curb, mirosul de vanilie
vandalismul privirilor pasionate
în grădinile cu pruni,

japoneze prune
ascunse sub ramuri
fructele dorinței,
paşi de la dreapta la stânga
ca o broderie desenată
cu vârful degetelor de la picioare
şi muzica..el-tango, rege
brunetă fată, delicată
cu genunchii în pantofii de vânt
şi el parfumul, de regină
uite.. cum fumul ultimei țigări
pe mugurii de prun
cu pruncii dansului
se zbate umbra unei piruete..

Serafium

Pe sub poduri de fontă neagră
curg formele conştiinței
ridurile din frunte stau deschise
respirând ceața bătăliei
pe lângă mine oameni țintuiți de serafimi
îşi continuă micile preocupări
pilitul unghiilor
netezitul cravatelor cu nod
din ce în ce mai strânsă de gât,
libertatea

ura vremurilor ni se prelinge pe degete
priveşte-ți în jur duşmanii
cuțitele nopții taie inimi în formă de ghiară
se serveşte cina, mestecate otrăvuri
citite în ziare, aduse de curieri
în cupe de şampanie cu urme desfrânate de ruj

scuturăm pulberea învingerii de sub gene
cineva prevestea căderea cetății
instaurarea păcii

ne lipeam de el
îi sărutam hainele rupte
îi adoram ochii şi glasul
era atât de perfect în neputința sa de a trăi
că folosea megafonul ca să repete la infinit:
"într-o luptă primul ucis este adevărul.."

Rahmaninov

Lipiți de frig
perechi perechi
dacă îi priveai
lumea devine mai mică

la pian bolnavii se încălzeau
repetând acorduri minore,
Godot nu venea
şi nici Skriabin

fetele dezbrăcate de alb cerşeau prunci
mersul lor ducea doar înainte
ca execuția unui solo la viola d'amore
pentru condamnații la moarte

pălărierul nebun se îneacă în ceară
împrăştiind stoluri vocale
prin buzunare i se zbat gesturi
şi încercări de evadare

pe mine mă atacă norii de furtună
cu rafale de transfuzie prin geamul spitalului
zac lângă Rahmaninov,
plini de armonii şi note de abandon

mama leagă de clanțele zilei fragile
fundițe roşii
contra deochiului meu delirant .

Oraşul meu ca un pistol

Mă întreb de ce oraşul meu are forma unui pistol
iar apele ce vin din larg
aduc păpuşi înecate
de ce nu avem un circ cu balene submersate
cu pitici zburători, cu balerine încercate
de marinari, de saltimbanci
ăl fluture ce caută-n pătratul squar
fetițele ce gardul sar
sunt ale mele oare?

de ce nu-s elefanți în piețe ronde
copii ce urcă pe fațade gri
apusul soarelui catapultat din zi
pe bancă zac, cu fața mea brăzdată
în ziar citesc
eclipsa fenomenului bizar
la zenit creşte un bazar

şi pianul doamnei de la trei
te cheamă, peste umar
vrei?
sa fii cu ea, singuri la cină
sub o reclamă verde de maşină
capeți orez cu gust de disperare
oraşul meu, oraş la mare

şi aşa trece ziua,
cu mâna pe trăgaciul urbanului
iar amintirea ta în minte-mi
ca meteorul viu s-aprinde..

Octave
pe o temă de Ofra Kliger

În orele mici ale nopții cobor
cu toate octavele mele
să palpez sunete

În orele mici ale nopții
razele de lumină caută fruntea noilor născuți
şi mâinile poetului tremura pe note
alintând strunele lirei

În orele mici ale nopții
auzi vocea lui Yakov urcând scara cerului
şi mâinile lui Eisav
cum frământa oală de pământ fierbinte

citesc din cartea ta
mă aşez pe scaunul din nori
şi adormim amândoi
în aşteptare...

***

Monolog

Uneori mi se curmă brusc râsul
găsesc vreme să gândesc la moartea pură

covor deşirat
din nodurile toate
fir la marginea memoriei
râsul
mi-e ființa

existența mea deşertica
înghite
abisul prăpastiei

îmi permit adesea
să sufoc ecoul
ca să nu găsească
răspunsuri...

QED

Roman de dragoste după război
Bazat pe întâmplări biblice

Oaie. miel. fântână
pace
femeia cu care dormi. Alta la care visezi.
grâne care se împletesc în vânt.
Soare. Luna.

Şi totul e mut şi mort
copilul lor cu fular însângerat
cu masca lui de oxigen
a dispărut în talazurile albastre

îngeri care urcă, îngeri care coboară, du-te vino celest
nimic nu poate cuprinde durerea

Două trupuri, din nou împreună, până dimineața
nici Dumnezeu nu-i desparte..

Matematica dorințelor

De mult nu ne-am mai tăvalit prin nevoia
de a ne atinge,
uite întind mâna şi tu dispari
te prind de un picior
rămân cu o sandală ruptă
te iau de şold, se destramă ca un fuior albastru

îmi zici.. sunt toată dorință..
iar eu defilez printr-un dor cu opt brațe octale
un baldachin care te priveşte de sus când faci dragoste
una cu unul (1+1)
tu cu el (=2)
fără el zero (1-1)
din doi = un trup
din dans iese o nalucă
mâna mea pe sânul tau întreabă:
mă mai ții minte? (RAM)

şi el ecoul:
probabil că nu...

Execuție

Mă trec sudorile
tobele bat a requiem
pe scenă republica e toată paiete şi rânjet
cal de Camargue, mi se spune, treci dincolo
e o potecă de celofan între noi
o schiță în peniță cu dublu sens
o duală simpatie între panică şi delir
cartonul e un material ecologic
pantalonii mei, o întâmplare patetică
scrisul, o povară impenetrabilă
pe afară trec fetițe cu ghiozdane şi cartilagii
dilatate cultural
viitoare neveste, cuplate celular, biosferic bisect
sonorul virtual, misterul decupat în asfaltul clipei
îmi dă de furcă
nu mai e iarna vă zic..
bis bis strigă publicul frenetic
am trecut epilepsia cu bine
mă prefac că-s cult şi plin de prieteni.

QED

DECOR
M-au găsit trântit cu fața spre nadir pe o bancă vopsită
cu cer negru, lemn noduros ca viața mea, raşină
mirositoare

LOCAȚIE
sub mine glia musteşte a statuie îngropată
de bună voie, mormăind amintiri notate pe manşetă

TEMPERATURA
simt ce frig îți este, femeie sub blana ta emotivă,
asculți requieme tremurând la fiecare cuvânt
şi după fiecare cuvânt te închizi în tine..

FAUNA
Ca o pasăre Hipotropică mă dezbrac de pene şi orgolii
am ajuns la schelet şi continui să-l puric
veterinarul ne prezintă radiografii inerent false,
nimeni nu are timp de zbor latent, ne întoarcem acasă în
cuşti mari ferecate.
că acolo trăim. îți mănânci unghile cu furie.
cică-s bolnav.
azi mă urăşti.

ŞTIRI OCULTE
Ascult la radio cum te mişti ca o trestie în delta cu pescari
arunci plasa, un peşte albastru îți irizează ultaviolet
retina, în spațiul Hyeronimus doar hypocampi şi roci în
splina zilelor supranaturale, suprafecunde, desfătari
urbane, de mult..

TRANSPORTURI
Tramvaie mari cară moace de capră
intrăm în magazinul unui anticar ce aruncă
cu ouă de struț spaniol în nefericirea tinereții tale
şi chiar la foc mocnit, cravata lui nu ne înghite.

STAREA VREMII
Pentru că nu plouă !
nu maşină de cusut nori !
nu templu scufundat la Canope
îmi place piciorul tău pictat cu Mare Roşie,
ars de urzici, împantofat cu grija unui soț metodic
în sâmbăta matrimonială cu catarama curelii desfacută.
ce miros proaspăt au podelele tinereții.. cercul de cretă
săream prin el desculți, cautând intrarea în viață
faceai semne cu becuri mici, albastre pal, vino ziceai..

SERVICII COMUNALE
Dricarii şi-au luat meseria în serios
au toți doctorat în neant şi bormaşină electrică cu baterie.
doar nu-s nebuni să-mi sape mormântul manual.

PEŞTELE ÎNGHITE PEŞTE
Înghit tot ce îmi spui. Cultură, pilde, aforisme,
muzeu, bibliotecă de cartier, universitate la seral
lecții de croşetat, de yoga, de tenis, cosmeticiană,
manichiură, cizmar, chiropractor, ginecolog, epilogist,
estetician, haute couture, bois de boulogne, lecturi zen,
diete, şuete, dragule zici eşti bătrân..

QED

Oximoron

Să nu venim cu gânduri inflexibile
În provinciile iubirilor trecute
La porțile deschise
Să abandonăm cleştii şi scoabele
Să ne întoarcem senini la petrecerile petrecute
La gloria şi bâlbâiala îndrăgostirii

Încă o toamnă aurită se scurge de pe săbii
Dărâmi încă un castel vizual
Construit din imaginație bizară

Poetul toarnă apă de roze
În canalizările mentale
Prost drenate

Invitație barocă

Ingrid, în camera ta miroase a placentă
un crab urcă igrasia dinspre sud
căldări cu vânt se revarsă din ceruri
mâna ta mângâie pomii mei în floare

mustul care l-am băut e un fluviu de sânge
stâlpi înalți țin bolta peste noi
tu vrei să porți în brațe norii
cu gesturi largi de pasăre ovală

albul..
această culoare de baroc nomad
o țin în oasele mele ancestrale
în bluza ta cu care dorm învelit

visez vise de împrumut
îți sunt dator un dans şi o floare
o glumă, un zâmbet, un strigăt
un drum..

Mâncătorii de Păsări

În avion se serveau păsări prăjite
jumulite în timpul zborului picant, înecate de verbul a trăi
aveau plămânii plini de viraje nesăbuite
privirea tristă a corăbiilor de lungă plecare
în urma lor destrămate
cuiburile, panici existențialiste

gustul cinei se îmbină pe umbra de cărbune
ca o pânza de Cimabue într-o galerie pustie
ciorapii tăi îmi arată cerul
zâmbesc despărțirea noastră cu gura deschisă
de multe ori îmi cercetez mânia
nu mai ştiu să mângâi orizontul
stau lângă un telefon care nu sună
golesc încă o sticlă de vin
prin care trece orizontul
ca o eclipsă de mult anunțată

mestec şi înghit la desert
bilete din cutia cu invitații la bal
meniul greu de după războiul dintre sexe
la pian se cântă jazz, tu plângi

am rămas iar absent
clipesc cu ochii plini de pene
schițez un zbor înalt
pe tivul bluzei tale
spre depărtări nebănuite..

Alemandă

Ai pus o alemandă crispă
cu paşi mici de cristal, pe prispă
cactuşi absconşi
vedete verzi în vidul vechi
şi similare moduri, coarde, melci
aveai un timp al tău (atemporal desigur 3/4)
un stup, o molie, destupata sticlă
cine mai ştie de atâta pâclă
unde e nordul, calea, gestul
cum drămuim noi , voi , celestul
şi dacă-i fum în jur , fumăm?
şi dacă uit, mă uiți, uităm?

Canope

Canope zilele mele sunt numărate
aş vrea să te pictez pe tâmple
să te am legată de mine cu odgon de ancoră
să nu putem respira decât din aceiaşi scoică
să mâncăm cu un singur dinte expresionismul târziu
mama zic, mamă, uite femeia vieții mele
un metronom ce bate pentru mine scherzo
tată ..aşteaptă-mă dincolo de schele
îți aduc o mireasă nouă
cai albi îmi trec pe retină, statui fugitive
şi blondul părului tău Canope
încă nesărutat
încă neatins
atât de dureros memoriei mele..

Nocturnă

Dealul acela ca un cer senin în noapte
Capul tău încadrat în imagine, nemişcat, purtat pe boltă
ca un nor văzut printre crengi
În ochi îți râde cerul bizar,
cu stele, după colțuri

Dealul, pământ şi frunză se făcu
să-ți vadă strălucirea
iar eu fierb
alerg să îți miros culorile
eu cern prin minte gânduri
eu dau din picioare ca un mânz arab
mâinile mele arată a căutare
dorința mea fierbe oceanele,
salcia se înclină ca o velă sub vânturi
ca perna pe care dormi
păstrând totul aproape de tine
amuletele tinereții
oglinda bunicii
florile uscate
rochia de mireasă
vocea mea, ecoul..

Trei momente lichide

Am văzut două pietre
afundate una într-alta
veneau apele şi le înecau
marea le atingea
dublând nefericirea
pietrelor ce se scufundau
ai râs, îmi amintesc
de transpirația mea lipicioasă

m-ai mirosit ca un peşte
ce scoate capul din ape
adulmeci soarele
înțelegându-i rostul ..

***

Am zărit umbre
îmbrățişate în zori
din fumuri îşi trăgeau seva
vântul le spulbera consistența
se agățau de orice rază de lumină
cu care se scaldă cerul în iarbă
sub ropote de ploaie ne căutam trupurile
zgribuliți şi flămânzi
cerşeam zmeură
ca doi îndrăgostiți
împărțind clipele nostalgiei
una ție
ultima mie

***

S-a lăsat eustițiul
pe plaje copii construiesc vedenii
meduze mari în câmpul electric..
vârtejurile dinspre larg
aduc alge cu ochii deschişi
şi gura ne e plină de spumă
mă întreb unde se ascunde bucuria
te văd prin pielea mea tatuată
cum treci prin nisipuri în fustă şi sandale
asfaltul mângâie urmele paşilor tăi
iar dâra de parfum
îmi aminteşte de Troia
şi toți caii din lemn buimac
întorc capul după tine..

Nu te pot privi din profil

Muşti din aer
ca dintr-o sărăcie aplicată
plănuiam aventura
prin şurubăria unei maşini cu lumini interne
membrana galbenă pulsează cu două inimi de cord

medicamentele coagulate,
vulturul de pază al copilăriei
dulapul cu papuşi virgine
fac propagandă culorilor rebele

nu pot privi profilul tău roman
regina unor infinite tandrețuri
izul de santal, pantofii terciuiți de război
toate ne vorbesc despre sentimentul capcană
iubiri defectuoase cu dead end

te retragi în luciul pudrierei de argint
îți aranjezi coafura cu gestul unei otrăviri
compari, diseci, separi, măsori cu palma, cu compasul
te retragi, te pietrifici, mă scufunzi, îmi schimbi bateria
zâmbeşti ca după o încercare de viol aprobată
ca după o dragoste neconsumată..

Secolul XXV

Jocul începe cu un geamăt
ne-am scos pantofii
cu un gest arăbesc ca să pătrundem în moschee
te căutam sub icoane, o madonă răsucită pe cal
apoi presărăm tămâie şi iască, clorofilă şi fum

pe treptele ce veneau înapoi.
din spate ne prigoneau iele
beam apă otrăvită de bănuții aruncați în fântână
în secolul ce nu vine
m-am aşezat lângă tine,
miroseai de mult a dragoste
şi am aşteptat...

Iarna, cum ne doare nedragostea

La miezul zilei mă închid
într-o pietonală mişcare în sens opus
aştept momentul de grație
când în grădina uzinei sub gard ghimpat
pot adormi sub un ziar şifonat
plin de furnici şi gâze tropicale
amuşinat de melci şi de metoda lor lipicioasă
care habar nu au că traversează un trup erodat
plin de răni şi regrete

Uite aici m-a părăsit mama
asta e rana unei iubiri defuncte
aici mă doare lipsa de dragoste
dincolo simt frigul palmelor tale
când îmi cereai mănuşi şi vin fiert
iar cărțile aveau miros de zăpadă
muntele înalt inspiră un sentiment
de măreție prețioasă
amicii toți râdeau cu schiurile în picioare
coborând fulgerător pantele vieții
aşteptând miracolul care nu vine
al unei sărituri în altă dimensiune
în care nu suntem niciodată singuri
şi nici bolnavi
de inevitabila uitare...

O altă religie

Am rămas suspendați o clipă sau alta
mai ales că bufnițele se aşezau pe cuib
nebăgându-ne în seamă
parcă un dezgust amorf
prelungea privirea animal de fixă
cu care circulau cu lipsă de tact
prin intimitatea tatuajelor noastre
zăbovind alene pe trupul nostru dezgolit şi rupt
în dorința de a ne înveli în şoapte şi ghiare
în tranziții şi scheme proiectate pe cortex
dar vai, cormoranii imenşi nu ne dădeau pace
sfâşiind straturi straturi iubirile suprapuse ca foile cepei
de ne usturau ochii, ne trăsneau lacrimile
umezind goblenul la care lucrai
lucea deja a divin, deşirat
cu literele patinate de intemperii
sărmana de tine, tu
îmbrățişai copacii, stâlpii electrici, eclipsele
te rugai la icoane
să nu moară grădina cu viziuni albastre
clocotind, doldora de noi...

Dialoguri matrimoniale

Vulpi verzi sfâşiate de timp
citesc Horațiu actul V
cârpesc pentru tine un ciorap rulat
de un milion de ani, poetul tău ratat !

milenii de evoluție gregară
străbunii mei cântau rujați la vioară
un nibelung mă-ndeamnă să mai zac
aştept să-mi calci tu pantalonul crac

şi din claviculă să-mi țâşnească rouă
ce oră e?.. că pare a fi doar nouă

mai stau un an, un tango, o secundă
apoi la saxofon să-mi cânți o rondă
un hirondel, o falsă scenă fericită
apoi m-aşezi în poala ta pripită
şi îmi declami aşa:

vorbeşti prea mult, mă ții din scurt
tu faci din noi teatru absurd
"mi-s vulpe văduvă cu ochii mici"
urcau din mine pân-la cer urzici...

Starea artei viitoare

Un poet sta în pat şi citeşte stihuri
(din ultima sa carte recent apărută)
cu uimire, ca un copil pierdut în parcul cu minuni.
un poet are dreptul uitării
el scrie pentru patrie, pentru soldați şi pensionari
nu o face pentru sine, pentru că el nici nu există
poetul nu are nici turn, nici fildeş
doar datorii, migrene, huiduieli şi oprobriu
se aruncă în el cu negativ, cu fiere, cu ştirb şi sticle goale
nimeni nu-i aduce pâine şi sare
editorii îl învinuiesc de falimentul lor iminent
academia discuta greşelile lexicale
este orb, strigă haita de critici bine hrăniți

prietena m-a părăsit pentru un contabil obez
de ruşine scriu un poem cifrat, folosesc algoritmul
indian, este mult mai ieftin
algcocalminul de pe noptieră îmi face cu ochiul
subvenționat de ministerul sănătății cum e
vă par eu sănătos?
ministerul apărării ne apără?

cert este că ne înmulțim cu mândrie exponențială
nu mai e loc de noi pe planetă
poetul nici apă nu bea, e mai scumpă decât vinul
vinul în schimb, te face să uiți de chirie
şi aia decolată spre stele

uite asta e o soluție..
ne vom muta în stele
vom bea cafea numai din Calea Laptelui
iar poeziile vor circula digital cu viteza luminii
între centre galactice pline cu muze
made în Saturn-China
şi un cer artificial de latex albastru marin
pe care scrie în braille:
Fumatul interzis!

Bronzul statuilor efemere

Am rămas suspendați o clipă sau alta
mai ales că bufnițele se aşezau pe cuib
nebăgându-ne în seamă
parcă un dezgust amorf
prelungea privirea lor animal de fixă
circulau cu lipsă de tact
prin intimitatea tatoourilor noastre
zăbovind alene pe trupul dezgolit de rupt
în dorința de a ne înveli în şoapte
în tranziții şi scheme proiectate pe cortex
dar cormoranii imenşi nu ne dădeau pace
sfaşiind straturi straturi iubirile suprapuse
ca foile cepii
de ne usturau ochii, ne trăzneau lacrimile
umezind statuia equestră
ce lucea a bronz arhaic decrepit
cu literele patriarhului strivite de intemperii
semăna a tine, tu
îmbrățişai copacii, stâlpii electrici, umbrelele de soare
rugându-te la insecte
să nu ne moară grădina cu viziuni albastre
clocotind, doldora de noi...

Odă poetului minor

Există un soldat necunoscut
un mormânt plin cu medalii de oase
există olandez nevăzut
capre volatile
roti dințate tangent
muchia de cuțit
cu care tai poezia în 24
aşteptând să se întâmple o resurecție

sau o cină cu o femeie frumoasă
unul din cele două gânduri
invită
celălalt, cu coada între picioare
se tânguie a singurătate
tu
poet minor al ocaziilor transcendentale
cu 99 de cai putere în oglinda rococo
te admiri,
narcisiac subțire
intelectual hedonist
brusc injectat cu dispariție
repede, scrii o poezie postumă
un stih atemporal cu pilde semiprețioase
cu o linie de stil anacronică
ca o demonstrație pe câmpul de şah
când toți aşteaptă, tu te prăbuşeşti
te ridici şi cazi din nou
te şcoli şi aluneci
eşti un hopa mitică, un nul matematic
un nedorit şi un necitit
un nimeni, un neant într-o necropolă
o nălucă fosforescentă punctată de cuvinte albe
inventate, apoi şterse cu talpa de pantof
un dicționar exhaustiv
al inutilității poetice..

PROZĂ

Legendă Japoneză cu Mikazu

De mult, la curtea unui şogun vestit trăia o slugă batrană care servea cu sârg pe fata stăpânului, Mikazu. Bătrâna o crescuse de copilă, o insoțea pretutindeni şi tare mult o iubea. Cele două erau nedespărțite la muncă, la joacă şi la citit poveşti cu întâmplări de pomină. Fetița crescu într-o tânără femeie, dar Mikazu nu se dezlipea de sclava sa, în toate cele. Veni o iarnă grea peste satul nins de zăpezi, frigul şi viforul se rostogoleau de zile dinspre muntele înalt. Bătrâna se îmbolnăvi de moarte şi curând fu înmormântată în maidanul de la capătul satului. Dar Mikazu nu rămase singură, duhul bătrânei continua să treacă prin ziduri ca să slujească stăpâna zi de zi, cu devotament neostoit. Ii turna sake cald, o îmbrăca cu chimonouri de mătase înflorate, o pieptăna şi apoi cele două tăifăsuiau îndelung despre treburile casei, dans sau poezie. Aşa trecu iarna, prin curtea palatului un curier pe mândru cal aduse zvonul că e primavară şi în curând vor da rod prunii în valea Sheizan. Bătrâna ceru sfios să vadă pentru ultima oară pomii în floare. Cum era neputincioasă şi drumul prin noroaie tare anevoios, Mikazu o luă în spinare, iar bătrâna se prinse cu mâinile de pieptul fetei. Mikazu paşea ca o corabie printre pomii înmuguriți plini de parfumuri. Deodată simți că nu mai poate respira, încercă în zadar să slăbească mâinile batrânei încolăcită, încleştată de sânii tinerei, dar nu fu chip să scape de duhul acela ce nu voia să-şi

părăsească stăpâna.
Veniră oamenii din sat, chiar şogunul însuşi se năpusti la duh ca s-o elibereze pe Mikazu dar fără folos, aşa că tăiară cu sabiile între femei până când Mikazu se prăbuşi la pământ fără vlagă, cu limba scoasă iar bătrânul duh îşi luă zborul cu un vaier trist prin văile pline cu flori îmbătătoare..

Mikazu-Sculptură: Miriam Gamburd

Dantela întoarcerii – Colaj cu Iancu Ramona

Dar uite că a început sezonul ploilor, vioara s-a umplut de apă, gâtul ei se-ndreaptă vertiginos spre un strepsils transparent. Încerc să fac coarde duble, cu iluzia unei partituri în prima cântărire. Tot ce iese are un miros aspru de mucegai. Rămâi, atât mai încerc să compun, este şuieratul meu limpede cînd te privesc în creştet, aşa, cu începutul tău de chelie oglindindu-mi tinerețea, cu sonetele rupte în jumătate, că nu mai ai suflu să le duci pînă la capăt. A început, cum spuneam, sezonul ploilor, pare a fi un sfârşit economicos de lume, cînd singura cauză a dispariției mele va fi o alunecare spre banal şi porțile vor rămîne neîmpodobite. Se strâng culorile mănunchi, nimeni nu mai ştie să tuşeze un arc en ciel, şevaletele se scurg sub clipe apăsătoare. Singura scăpare ar fi luna nouă, să-i pun în căuş umbletul tau din femeie în femeie, sa bălteşti de remuşcări şi să-mi uzi la rădăcină micşunelele în orange. Cu aroma de bucătarie de vară, unde bunica frământa covrigi cu ouă multe. Îi cocea apoi în cuptorul satului, noaptea pe răcoare şi furiş, îi lega în saci de nylon şi îi scotea cînd veneam de la bâlci, de Sf Ilie. Mereu trăznea şi fulgera pe platoul cu mesteceni, mă simțeam regină, a doua zi eram sărbătorită ca o sfântă fară nume în calendar. Astazi lipsesc puțin, pune tu apa la fiert şi fă apret pentru dantelăria albă a întoarcerii mele.

(I R)

Nici nu ştiu cum să încep o scrisoare de rămas bun. Ghicitoarea în palmă mi-a zis să te uit, să plec cât mai departe de tine. A zis ca îmi place să ascult Brahms cu capul tău în poala mea privind stelele de dupa gardul vopsit proaspăt cu ocru de siena adânc, nu superficial, ci

puse una peste alta amintirile straturi cu noi când eram tineri şi credeam în culori, când îți aduceam păpădii şi te trăgeam de codițe ca să îți fur ceva din copilărie, egoistule ziceai, făcând piruete cu vioara ta de sticlă plină cu furnici, toate cupluri, toate romantice, amorezate de viața ce urma sa vină ca un țunamii, tu risipeai polen şi miere, nepoți, botezuri, premii şi reverențe, tu scriai de zor de mică, nebună de fericire, iar eu plecasem să caut o femeie mai simplă, cu partituri mai grave, lasându-te singură cu note de la un Vivaldi bătrân, pictate pe tivul manşetei tale de la rochia de mireasă pe care o scuturi de praf în fiecare sezon mort în care eu nu sunt…

(AG)

Elizondo mirele leşinat

Elizondo ginere balai
Extreme ganduri din alt plai
Extaza frunzelor de ceai..
(jaiku)

Elizondo înțolit fercheş de nuntă, îşi mişca conturul între linii paralele. A pus umbrela în vaza cu apă proaspătă şi un castor prăjit în chiuveta de smalț.
Foşnetul grijilor, dunga de la pantalonul impecabil, extaza cu prospectul miresei pliante, gulerului de vulpe în jurul ființei lui mirifice, aminteau a paradă mensuală cu ropote de paşi mici pe parchetul lustruit. Elizondo leşina în fiece vineri la ritualul numit biciul şi zgarda, se trezea repede cu săruri, ventilat de evantaiul pritocit cu lebedele ce gălgăiau din goblenul sălii de mese.
Oyster şi Zarkov luau dejunul plescăind o supă de fluturi balinezi. Erau negri, culți, parfumați, în costume de baie, cu plosca de rachiu atârnată la şoldul reglementar.
Nimeni nu vorbea decât o franceză colonială, cu accent de om educat în nord.
Tată, zise Elizondo distrat, crezi că vom avea copii? Se însura din plictis, fără alai turcesc, invitase doar vânătorii de capete şi câteva babe secunde să danseze pe mese, goale, spre protestele bucătarului canibal. Sexul celălalt se pregătea de petrecere cu creme, peruci, cu papagali fardați, aduşi de şapte cămile heterosexuale, bătute măr, gonite de veterinarul cocoşat. Ea nu-şi dorea mulți urmaşi, ci doar orgii lungi cu eunuci cu mațe transparente şi bilete la operă în loja şambelanului. O cuprinse o disperare sublimată de strigătele muezinului înşurubate în pupila-i stângă. Urcă pe dinafară pagoda nupțială, calmă, cu mişcări agile de nevastă antrenată în lungi sesiuni de literatură scrisă cu dinții, cu polipii relaxați

după masajul postmodernist primit cu păpădie intern manipulată. Il vazu pe Oyster cu pantalonii debutonați citind cu lanterna broşuri cu sfaturi pentru tinerii violatori, îl fluieră scurt şi dispărură amândoi legănați, în tufişurile înalte de papaya ..

Interferențe - Tristan Tzara superdada

Originalul: Tristan Tzara

Tristan de Caldera Tzara, al doilea infant. Un chiot spectral al infraroşului cu timpanul descris de spirale arhimedice.Tristan îşi închide şiret pantoful cu şiret arhaic.E cald şi plictis de închisoare. Păsărici fără cioc, mulatre doamne gătesc la cină vreascuri elisee. Tristan îşi şterge nasul în dantela barocă. A desenat un trup fără cal şi plânge. hai baby face Ernst, pune cal, uite vopsea verde. Mirosul de brad şi ceară se scurge pe degetele arc. Ma întorc la hotelul acela pe o stradă anonim parisiacă (1), cineva mătură o curte plină de gutui pierdute printre cusute arse frunze, ruptele.
Control şi enigmă. Te duc la un film cu scafandrii potențiali, pui mânuțele la cap şi strigi.. au secours.. Tzara este foarte sensibil la lumină, din cizma lui va creste Veneția(2) şi muzeul dada. kuba kuba supragiro învârteală pe bulevardul cu fete una e rombă, alta supă, a treia surdă mută curbă lată.. şi timpul se crucea de sete ! şi gândul mă lua iureş ca o pană de isidor izou în crepuscul limitat de cerul infraroşu de plexiglas epileptic ce ne coboară pe umeri ca o simfonie neterminată(3).

***

Galbenul sună la uşă, insistent, Tzara coboară din patul sau profund, perforat de vise răuvoitoare, pleoapele tremurânde, liniile paralele luând foc, în convergența lor fierbinte, afirmând de sus coincidențe sulfuroase, cu

reflexii de nori de contur precis (munții nereflectați în lac), telefonul transformat în scrumieră, invadat de scarabei metalici, pene de pitecantrop. AA nu avansează şi nu e deprimat, el admiră transformarea violoncelului în barcă, zaharul prețios al celor amețiți de înălțimi, ce sug batoane şi mânecuțe în compartimente private, folosind evantaie lejere, total aviatic scalar, în timp ce se pompa sânge uman în motorul pachebotului, insectele mimau in aer o mare cuplare metalică cu piramidele.

AA nu e emoționat decât de cifre - de flori în grupe de (4), dragostea metalică, calculul infinitesimal, câine, densitate, înotul peste candele şi chimie, forme nonverbale pe tabla de şah, cântecul el însuşi, jocul de biliard suspendat, insecte cu lanterne la picioare în fuga lor gregară, urletul ochiului verde de prea multă pudră, cascadele de petrol, brațele lui devenite biete sfori, resturile lui AA urcând spre plafon, constată că nimic nu rămăsese neinventariat în sala de jocuri, hotelul era acum în perfect echilibru.

Bon bon zise bonboana, direct din gura copilului, tăcerea camerei o supăra, ca un mare țipăt de linişte. Tăcerea îmi mărturisea la ureche lipsa ei de încredere. Bon bon făcu tăcerea disparând în infinitul scurt. Toate acestea îmi revin acum pe vârful limbii! Cu puțin cărbune regurgitat . Am pus acordeonul pe masa din baie (de fapt s-a aşezat singur). Bon bon am zis. Incă o fabulă.

***

NOTE:
(1) afrodisiacă în original
(2) fals - Veneția nu există în harta dadaismului modern, omis voit de Breton şi de cei fără breton.
(3) NT aluzie la Freud, prieten cu Shubert, ascultau terapii tranzacționate în fiecare joie (jeudi în original)
(4) erau chiar patru, prețul afişat fiind exact 4.

Avantajele limbii virgine şi recompensa domnului AA - (traducere total liberă)

Autor: Tristan Tzara

Valiza se deschide, inutilul anului trecut, pe strapontinele coliviilor primei juneți, primăvara fară de vârstă revine in piața goală privind gura cu aceiaşi dinți, acelaşi pahar de cristal cioplit cu inițială mare. Deodată doi domni se opresc, fată in fată, unul în profilul primului, privire groasă. Coafura în circuit feciorelnic închis, globulă nervoasă timidă, fericirea arestaților. Si ca-ntr-o pasionată cursă devorăm tot ce a rămas să ştiim. Cei doi domni poartă bărbi pavoazate. In clătinare, dinții-s gata să muşte. Moartea în buzunare, cheia e în buzunar. Cel cu ochiul agil plin de viață, domnul AA presupune că va intoxica sticlele din nori. Cei doi domni schimbă cuvinte despre umanitate şi ipotezele sale. Grilajul care inconjoară limbajul fiind strâmt şi sărac. Nu le tremură un muşchi. Nu fac zgomot căci frunzele, pomii iarba şi grăunțele poartă mănuşi de lână. Obişnuință şi curățenie! Bărbatul presară plânsete printre bărbați. Orice frază recitată cu "uite" spre sfârşit este profitabilă. Viața îşi roade buzele, rogojina de şters picioarele se toceşte. Unghiile se prepară de moarte prin manichiură. Domnul AA îşi continuă dictarea. Cei doi domni nu ştiu de fapt nimic. Continuând plimbarea, ca o lacrimă de zahăr care nu-şi schimbă vibrația latentă sub nervul limbii, mulțumită vis-a-visului anihilat. Cei doi domni se reîntorc la ei acasă, locuiesc ambii în acelaşi hotel.

Ultimul text DADA

Ridică-ți fusta şi morala pune-ți oțet pe genunchi
tatuaje locale, girantele mângâieri, mângâieri şi suspine
botul tau ros de barba mea de os nu cred, nu te cred.
porți provocante sutiene de vânt nu bei, nu țipi, nu piele,
nu rang treci prin gaura capitonată cu veştede granulat în
batistă.. mănânci batista cu lacrimi cu tot..
ma diseci, ma trupuieşti cu trup paraşutat în aerofagă
fagie. gudurate scheme alambicate în zgomot de fanfară
în lupte pasive, te-ai întors toată fund la mine
fluturând un bilet de avion, o bancnotă cu trei cristale,
paralela 45 şi unghiul tău, ravenă muntoasă. Telefonul
sună religios.. alooooo zici şi împleteşti un fular de linx,
ravagiu şi sinucidere.

Tristan Tzara-Monsieur AA L'antiphilosophe 1949

Nota traducătorului:

Uneori să ne întoarcem prin timp mergând cu spatele. Ca un animal asimetric, baletul vorbelor, zgomotul de fond ne înalță, ne biciuie spiritul întinsului arc de puşcă atemporală. Acționăm şi Admirăm. Un cititor nepriceput ar arunca şi cartea şi pantoful. E mai simplă o călătorie mentală, caloriferul deschis, zigzagul minții pure, toate acestea făcute dintr-o caramea subtilă ce ți se topeşte undeva, pitită în gură..

Sex & sex

Plăcerea trece printr picioarele înlănțuite
picurau din stele gene ADN
şi tu răsăreai de la zenit cu broaşte amorezate în păr

şi ce vedeam despuiați de baliverne? corturi revărsate, cadâne răsturnate, pian dezacordat cu craci păroşi de porci posibili puşi la frigare între reprize de dragoste

obrajii mei, candoarea mea de fruct exotic, muşcat şi nebărbierit de secole
parfumat sado cu briciul deschis de existența mea nulă
văd cum în magazine spaniole, pe balansoare trepide unse cu vopsea de luciu pal, lumina manierismului flămând se dă în scrânciob..

la colț cerşea un pictor gol de viață, adorat de pisici ce respirau egal în marş german, tropăiau cu cizme cazone, cu vulturi pe umeri, biciuit de Kaizer seara la culcare, mă înveleai cu o pătură de cal, iubitule ziceai, frământatul meu prieten, duci viață de nomad flăcău, misterios şi suav totodată, plin de seminție folclorică abundentă ca orezul în supă de toamnă, pe foc, pe cale de facere, uite cum creşte din tine un zeppelin sporadic plin de fantome şi sunete, hai ia-mă cu tine spre țara orgasmelor în iarna, nu simți că vreau sex cu tine?

Chamora

Chamora vârf tibetan, bătut de ninsoare, sfâşietor de mândru.
A sta în ploaie buimac, fără nimeni în jur, feline mâini jinduind la umbrela ta, extensia ta secata. Calc peste paşii tăi, mă aşez în scaunul tău, caut căldura trupului tău, rotundă.
În actul III ațipisem, erau prea multe voci în aerul mansardei. Îmi creşte în ureche un fir de laur, din el voi țese cununi şi aure. În seara asta nu voi pleca din gândul tău. Mă poți purta spre Chamora, în adâncul văii ce

rezonează ca un gong budist, îl atingi o singură dată, el va vibra discret o sută de ani. Mi se urcă cărăbuşi albaştri pe picioare, vor să fie vânați cu o unică lovitura letargică . Şi ce dacă îmi ninge tâmplă stânga, prin ochelarii mei aburiți te văd doar pe tine, restul e un lapsus cu lebede ce se scurg prin crăpăturile podelei spre marea flamanda de imagini. La muzeul de iluzii se sta la coadă, casierul a dispărut după o căpiță inexistentă. nici nu mai ştiu dacă suntem sau nu adevărați. Să mă ciupeşti nopțile, viața e prea scurtă să mă dedau somnului. Trăiesc cu tine a doua mea copilărie, ai vrea să fugim goi printre ruine? mână în mână, gonind şopârle amorezate, dacă e joi aş vrea să dansăm şi să strălucim că luceferii în soare.. Cineva roade o carte veche, pe bărbia lui curge zeama războiului, picurau din jgheaburi scâncet de păsări, sunt trist, deci sunt singur, tot ce vezi e o falsă panorama pictată pe manşeta mânecii, acum scoate o batistă şi flutur-o spre zare, e o plecare grea şi sunt plin de lacrimi..

***

Castelul lui Yanle

Asculta în castel Yanle, Paganini, concertul în do minor. Cu ochii închişi zăvoare, obloanele de tablă trase la ora 8 când se aşeza să facă yoga pe covorul de piele de canibal uscat, plin de rugozităţi şi cicatrice de săbii, auzea căderea foilor de calendar, susurul apei ce o lua în sus pe jgheaburi, telefonul cu gemete de muribund, zâmbea la tot ce era pufos şi de culoare giale, o tentă special inventată pentru Yanle de zugravul de coperişuri. Trăia ca o concubină regală, mişcându-şi picioruşele unul câte unul după cum cerea protocolul. Mama o certa prin portavoce, o lega cu gâtul de lanţ, mişcă-te Yanle, spunea roşie la faţă, bătând oul spumă, curăţând ceapa din cuburi, maltratând un cântec de leagăn în cadenţa lui musiu Paganini care îşi dădea silinţele să ajungă la grand finale cu un adagio marcat de urletele dirijorului. Ce fac azi, mă întreb, după ce iau o gură de cafea cu gust de broască fiartă, cum să trec ziua de 9 ore la planşeta de inginer pe care schiţez fantome, madone opulente, rujate şi fardate ca femeile din Guayakanal, ale plătite cu ora, şmechere cu corset complicat, să-l scoţi de pe ea durează ore, deci plăteşti pentru două, scuipi pe covor, înjuri în portoricană, faci scandal până ce vin doi eunuci să te de afară pe jgheabul în pantă, în trecere culegi banane, le molfăi, au iz de mască africană cu praline moft, în ce tâmpenii mă bag, îmi zic cu mirare, şi după toată aventura asta mirobolantă cu ce rămân? cu dureri în spate, cu regrete şi gust de bordel. Yanle zăcea pe sobă dormind cu pisica în braţe. Am tras-o jos cu cârligul de rufe, i-am pus lipitori de argint, am împăturit plapuma copilăriei şi am trimis-o la şcoală. Avea exact vârsta dezvirginării, pescarii strigau vino în barca mea, nu se ducea, o ademeneau cu caramele false, cu poze pornografice şi promisiuni de căsătorie urgentisime, ba chiar fluturau fudulii de rechin în văzul micuţei, nu se

uita…doar trecea mândră pe tocurile înalte ale mătuşii Ascension, înțepând aerul cu sânii încă nefolosiți, țepeni şi tari ca lemnul din care sculptori desculți ciopleau idoli cu falus primordial, mari cât imaginația ei fierbinte cu care îşi programa să fie atacată, violată de tot satul şi apoi transformată în sfânta Sodoma, mama tuturor fecioarelor portugheze care bântuiau marginea şoselei cerând zadrnic să fie primite în castel...

De ce nu se mărită Maria Octavio..

Pentru că nu a dat 25 de Ave Maria, catedrala are o poartă cu prag, uşă nu avea, Maria toată scâncet şi vânătăi, se împiedica şi cădea mereu de spaima uşilor deschise, de i se vedeau toți nurii şi podoabele până hăt departe, până în satul cu gubayave coapte, mari cât capul de linx, iar animalul de pe umărul său o privea cu ochi tulburători de guvernator spaniol, iar ea îi simțea mirosul de tutun, de fost țăran trântit într-o barcă şubredă, unsă cu un strat de cauciuc cleios ca un subjonctiv imperfect folosit la o teză la facultatea de litere din Salamanca, la ora 5 când profesorii o fluierau ca să se dea jos de pe bicicleta de damă galbenă cu care pedala prin norii parcului, salut domnule Paz, striga Maria luând minte că trebuie să spele pe cap, să hrănească peştii domnului Lopez Fernandez plecat la vânătoare de caimani, să pună apa la florile ofilite şi dezordonate de lumina oblică în paradorul care dormita pentru renovare, în timp ce se lăsa ciupită de decan, sărutată până şi de femeile de curățenie, două gheişe tinere pudrate cu calcio vechio, de vânzătorii de halviță marca Aqvilla, copii ce o sâcâiau cerşind îngheţată, iar poştaşul îi aducea scrisori fictive, pline de lacrimi sărate, numai ca să aibe privilegiul zâmbetului ei brunet, tardiv. Era ca o statuie cioplită de Delvaux, stând înclinată în şuierul

trenurilor trase de locomotive negre care împrăştiau aburi opaci în care îşi putea ascunde trupul, doar caii o găseau sforăind cu coamele lor şi mângâierile lor, cerşind din ochi călăriri în noaptea plină de fantome. Înecații strigau vrem piersici, infantele tropăiau de sus în jos cu pantofii lor de ceară cu catarame din melc aurit, câțiva filosofi desculți inventau numerele prime, ajunseră la 1985, anul în care se născuse Maria la un tată orb şi o mamă absentă, ea se gândea de mică la măritiş că la o evadare, la boli ca o eliberare, la unchiul Macedonio Bonavista, care o lua în trăsură şi îi cumpăra acadele cu gust de săpun, ținute sub cheie în cutia cu şosete albe, scrobite pentru misa duminicală.

Se făcu deodată suplă, frumoasă, cu sâni fierbinți care o dureau înainte de ciclu, dar cu cine să vorbească despre secretele femeieşti combinate cu acel dor de ducă şi nelinişti abisale simțite în ventre, îşi luă valiza îndesată din vreme cu şosete şi acadele, îmbrăcă haine de canabis, cu mănuşi şi fular de mătase brodată cu fir din maț de balenă, era gata, plină de încredere şi speranță, într-o aşteptare marcată de bătăi de cord dureros de impare ca şi clopotele care săreau peste ding ca să facă dong cu gravitatea de bronz a plecărilor durabile, neanunțate. Maria Octavio se aşeză pe banca din fața casei sale, nu mult, până ce veni vântul cu rafale şi o luă pe sus cu valiză cu tot, ca după câteva izbituri prin umbrelele de soare prăbuşite la capătul falezei, să o ridice spre cer cu volute din ce în ce mai largi, majestuos de ample, desenând întâi forma de inimă, apoi spirala lui Fibonacci ca în final să facă din soare un enorm inel de cununie prin care Maria trecea cu mirare şi sfioşenie având mare grijă să nu piardă din florile albe de gunamar care îi stăteau coroniță împletită pe fruntea inocenței ...

Albiacin, locuri în care nu am fost

Dezmint că mă joc uneori între parantezele ecranului catodic, pupila mea minus, tu în şosete 3/4, oare unde e centrul lumii?

Nebunia algoritmului virtual, axa timpului redusă la zero. "Nu-s aşa leşinată cum par",spune Albiacin dansatoarea transpirată la bară, undeva pe străzile Madridului, la orele de după apus. Cu zahăr pudră mai încolo, cineva emulează Jaffa, oraş ciudat cu străzi paralele cu marea ce izbeşte într-o dună copleşită de nisipuri blegi, case vechi şi sticle goale de bere Maccabi. Ling pereții văruiți, miros curțile cu păsări de lemn, încerc pianul de ocazie..la radio Rahmaninov pe 5 coarde brodate de muezin. Apoi vin vitrinele conjugale din Zamora..ca să apreciezi moral aceste manechine matrimoniale, trebuie să te dezbraci ca să simți la piele esteticul mental la care eşti supus, îmbălsămat în emoții diluate, ca într-un păienjeniş de cloroform la granița efemerului nupțial.

Studenții au plecat să mănânce tapas, pe acoperişuri sudorii se joacă cu flăcări de acetilena aurie.

Calatrava şi splendoare arhitectonică, dansează Albiacin cu spinarea sa arcuită pod peste ramuri electrice, sârme, papuci de balerină pont ca într-un tablou de Goya. Prietena mea scrie în agenda ei din foi de papirus:

"Îl țin de mână, fără să-l privesc, m-am dat cu Paco Ibanez şi arăt super, el a ațipit iar, precis visează la cuvinte mototolite între 6 şi 7 când iau lecții de passodoble, uite-l cum zace cu lacrimile țâşnind pe gură, fascinat de călătoriile în nicăieri, mumificat între pliurile bandeonului".

Sub pomul de crăciun cineva sparge lemne în formă de sanie. Un inginer desenează planuri pe carbon fractal, infrastructură de schela buimacă, ca o sagrada cu muncitori descifrând traverse de piatră, gaudian cioplite. Gaudian şi înfricoşător, subliniază Albiacin cu creionul albastru de sprâncene, schițând pe perete profilul lui Baltasar Lobo sculptorul nebărbierit.

Mă emoționează piruetta la tango, piciorul ei fin ridicat spre cerul cu fluctuații de electric blue, toate mă duc în piațeta Cişmigiului, țigăncile dansând prin băltoace, slăbănoage şi minore, mimând omoruri. Sun insistent la uşa vecinei, doar să apară mascată în combinezon şi pene, avea cândva un papagal imperial care declara proclamări în treişpe limbi. În alt loc, sub alt cer, capre angorate zâmbesc rumegând din fresce proaspăt pictate. În balansoarul ei de cretă zace epuizată Albiacin muza tuturor călătoriilor cu o țigară pe jumate consumată, se scarpină în cap cu o peniță, e toată drum şi iluzie, e o simplă fată care îşi ascunde mâinile delicate în magia clipei..

***

Arta Brută

Sorb cafeaua cu paiul paralel, cu buzele strânse în formă de muon, miezul deprimat al zilei trecute mă ține treaz, nu am vazut azi flori şi nici glastre cu muştar inflorit. E o penurie de gesturi şi mirodenii în abstract, lipsesc gusturile simple, mă uimesc lumina polară, biscuiții fără sare, fetițele ce nu ies din şotron de teama maturizării imediate. Uneori rumegăm o idee, o molfăim câțiva ani ca să o abandonăm în favoarea unei doctrine de concept mai nou. Ne băgam în pat, ne acoperim ochii cu bărbia şi genunchii cocârjați în poziție foetală, credem că vom dormi, dar nu, aurora bate direct din tavan, lasă pete albastre pe tencuiala cortexului, chemăm un specialist în vedenii, eşti bolnav omule, zice dând cu guma peste amintiri ia şi tu o vacanță, de când nu ai urcat pe un catarg, ca un arc prin iluzile de vară indiană? Imi mişc ochelarii de soare, cu gestul unui fermier atacat de capre disperate, în zare fumegă abatorul tuturor speranțelor.

A mai rămas sa mă îmbrac, îmi pun o camaşă de mătase, o cravată "art brut" inventată de Dubuffet, un cuc simbolizând nebunia nefertilă a clanului, o vulpe rapace ma muşcă de glezne, ştiu ..e inconştiiența mea care dă târcoale psihicului răpus de prea multă abstractizare..

Aeroport

Cu toate că am ajuns la timp la ultimul meu zbor n-a încetat subconştientul să îmi înmoaie degetele în cenuşă, că într-o orbire, când pipăi un paravan de lumină trandafirie şi în spatele lui stă nimeni sau poate Edenul, când totul e înțelepciune sau de fapt risipire e, ca şi cum aş sta lângă o femeie fără corp admirând corpolența ei

colosală. Sunt din nou pe un aeroport străin ca un bătrân pierdut şi mă las ademenit de fotoliile albastre, o umbră pe tocuri înalte mă duce înapoi la vremea când amintirea ta mă mângâia, buza ta era şi buza mea, barza care nu-ți aduce un copil e o altă pasăre a imaginației lăsată undeva pe banca sărutului ca un monument al nostalgiei împletite, iată trec avioane peste noi, cu iubiri înfăşurate în scutece şi vele, te privesc prin ochelarii de piele cu zâmbetul acela de cuceritor sub cascheta de pilot mereu neagră, mereu foşnet şi foame de pozne ireparabile, de cafea şi ziare necitite cu ştiri de evidentă excepție, cu întâmplări avide de senzație, nimic nu era real, doar lipsea parfumul tău în nări ca o şampanie, bule bule, care îmi intrau în nas la un loc cu dihorii şi nisipul dunelor de la granița dintre noi, de ce ai frisoane dragule întrebai, pe când eu mă culcam pe banca de aşteptare ca la un spital militar, cu o carte sub cap şi un pistol în buzunarul secret, plin de alte mărunțişuri furate din hoteluri, locomotive pictate, ceasuri CFR, patrulatere tensionate de corzile unor secante trăiri pe care se cațără leoparzi cu blană lucioasă şi ochii plin de pofte carnivore, acrobatule, nebunule, hotentotule strigai în megafonul de plastic, e ora de dormit, de sforăit, de bălit perna, de tras apa, de visat cururi, de pipăit salteaua, hai dispari într-o baltă mocirloasă, cu bărcuțe de hârtie pe care ai caligrafiat cu unghiile LOVE şi apoi le-ai lansat ca pe rățuşte naive pe care să le vânezi şi apoi să le scufunzi măcăind sadic în adâncimi imposibil de sondat, cu lanțul şi ancora agățate de gâtul tău neras, țepos, de care nu pot să te dezleg ..să te duci la bărbier nenorocitule.. mă auzi ?

Vila Adriana

În timp ce tu dormi în brațele unui vis, în timp ce eu trudesc o imagine cu multe înțelesuri şi culori care nu există în spectrul solar doar într-o galaxie populată de fluturi atraşi roiuri roiuri de lampa ta de pe noptieră cu lumină violetă la care citeşti despre căpitani de corabie, despre naufragii cu prințese captive îmbrățişate de vreun pirat destinat să fie deportat departe de luptele ce se dau în grădina casei tale, pe când timpul scurmă în noi riduri mici, apoi brazde largi cât calea laptelui, undeva era patul tău cu baldachin şi broderii spaniole în care te găseam diminețile, frumoasă ca o madonă, ca o copilă rătăcită într-un câmp cu magnolia pline de rouă şi parfum cu care să îți ungi buzele senzuale şi speranțele din după-amiezele far niente la Vila Adriana când şedeai în balansoarul baroc dând din picioare mici cu tălpi goale lăsând în nisip urme pe care scria "caută-mă" şi alte amprente care desenau "sunt aici pentru tine" în toate limbile ştiute, şi chiar şi în coduri cifrate inventate de el ca să nu fiți înțeleşi, ca să nu fiți despărțiți de vreun zvon, de vreo ploaie nebună de vară, nici de bârfele vecinelor cu talpa groasă, geloase desigur pe fericirea care ți se vedea pe față în zilele de joi când rămâneai singură cu cărțile tale la piept şi telefonul deconectat...

Nostalgia

Ce cuvânt frumos nostalgia.. E derivat din nevralgia care vine din franțuzescul deraiaj sau din germanul fuxfermachtghespil. Acum că visăm amândoi pe muchie de prăpastie te leg de cănița de tablă spoită de țiganii din stepă, aşa vei putea voma nestingherită fără să uzi epidiascopul scos din rucsak. Iți fac proiecții cu vise, încep cu un vis feroviar, soldați în gară şi colonelul în izmene, beat mort, cântă fals trăiască patria. În alt vis eşti o zeiță verde şi eu un cal docil.

Mă călăreşti cu o grație perfectă iar eu mă înroşesc simțind sexul tău fierbinte lipit de spinarea mea exploatată diurn. Capăt desigur fân excelent şi bucățele de zahăr de la Capşa dar nu pot să ascund emoția acestui vis erotic. Îl visez mereu schimbând culorile, ba verde ba roz. În ultimul vis devin agresiv şi despotic. Mă las depeizat de o țară în care trăiesc doar femei cu un singur sân. Bărbații au un singur penis, prăpădiții.. Un puci stupid mă determină să emigrez din patul meu în patul tău. Te caut cu mâna în somn, eşti umedă şi primitoare. Îmi oferi grațios ventriculul şi păpădia de gardă. Fumăm. Căscăm. Uneori tragem aere şi zâmbim jenați ca doi vechi prieteni. Îmi vine să vomit şi tu îmi întinzi cănița ta de tablă cu cel mai nostalgic şi tandru gest pe care mi-l aduc aminte...

Despre Corina

Uite îți strig în ureche ca să mă auzi: Nu ! Nu am iubit vreo Corina, oricât mă screm să mi-o amintesc răspunsul e Nu, degeaba împingi nervoasă căruciorul cu rotile scârța scârța pe poteca pietruită cu castani laterali şi veverițe eluzive, tot Nu rămâne..
Era o vreme când îmi povesteai tot ce se întâmplă în lume, ce corăbii s-au scufundat mai jos de cotul fluviului, ce nunți se pun la cale dincolo de muntele de sticlă, cine s-a născut şi de ce, dar acum?
Acum mă tratezi cu orez uscat şi apă stătută, zac senil, nebărbierit cu zile, la capătul unui cufăr de răchită doar cât să cad în gol, să mă prăbuşesc de la mii de metrii în gândurile mele despre neîmplinire, uneori mă pui să repet cele 500 de stanțe scrise de unchiul tău în timpul unei înmormântări pripite, arăt murdar, nespălat de ani, în ciuda faptului că ai semnat contractul nostru nupțial cu promisiuni de supunere, cu servicii de lux şi sex nelimitat până mă voi sătura de tine şi voi lua o alta probabil pe Corina, pe care o pictam nud tânăr pe când muşca din strugurii viei, clocotind de viață şi hormoni, de veneau caii să o miroasă, fornăind speriați necunoscuta, cerând mângâieri şi zahăr cub pe care ea îl împărțea râzând, dansând pentru ofițeri, iubindu-se cu trecătorii, etern şi chiar şi după, răsfățându-mă contra banilor mei, dacă nu pentru alura de semidoct, intelectual de oraş spilcuit, parfumat de bărbier pe chelie şi după urechi, ..Ramirez ! donjuanule strigai în timp ce îndesai otravă de cucută în papucii mei brodați, sunt o femeie geloasă şi nu te dau nimănui oricât ai simula tu decrepirea, ştiu că iei vitamine de trăit şi lecții de zbor în ascuns, că ai pregătit un balon volant plin cu helium de contrabandă ca să evadați departe de mine, nefericitule, bagabondule, fustangiule …acum plec la coafor că am o sindrofie, până mă întorc

cugetă la păcatele tale şi fă-ți singur un ceai că nu am timp de mofturile tale, azi sunt în premenstrual nervos…

Parcul Bomarzo

Se făcea că plouă şi am scos umbrele colorate din şifonierul cu zestrea de rezervă. Îmi plac plimbările pe poteci necunoscute, alea cu statui vechi ca la Bomarzo vara.
Ploua cu litere şi te vedeam cum strângi vocale cu care să poți scrie basme copiilor până le va trece vârsta mirărilor. Ştii aia la care ți-e frică de doctor , de păuni şi de gustul fumului prima dată. Fumam amândoi, ca să gonim țânțarii de după ploaie, unul se uita la noi cu gânduri homicide. Te țineam de mână ca să îți măsor pulsul taximolar, aveai două inimi care iubeau contradictoriu şi conflictele se auzeau până în zare departe.
Din vale veneau înjurături ecou şi zgomote de incest, se foiau în somn concubinii, scamatorii şi astronomii adormiți pe tron. Cineva fura cariatidele templului, erau mai ieftine decât femeile chemate cu ora. Mi se părea că îți sunt drag pentru o clipă, că o să mă accepți aşa decrepit cum sunt, bolnav de ratare, orgolios şi mitoman, ca să te conving de intenții culegeam melci tineri, îi învățăm greacă şi îi lansăm spre tine ca să îți scrie pe picioare Ti Ammo iar tu gâdilată teribil îi goneai cu un gest cochet şi ne împărțeai inimi de ciocolată cu care nu se putea face nimic, decât să le lingi în gol privind hipnotizat orizontul vid...

Mirele mecanic

După furtună se făcuse frig, căutam o pătură pentru tine zgribulită şi nedormită în mansarda în care te vizitau clienți, artişti de cabaret, oameni de afaceri care aşteptau la coadă, şi tu le ghiceai în cafea privind în gol la o lumânare de seu ce pâlpâia cu fum gros, rosteai hipnotic vreo premoniție încâlcită doar să plece aia buimăciți de nepricepere şi să te lase cu păpuşa ta de ceară şi curele care te aştepta nemişcată în dulap, o scoteai înfrigurată, învârteai un arc enorm cu o manivelă înfiptă undeva între omoplați şi păpuşa capăta suflet şi glas, devenind un tânăr muşchiulos ce făcea tumbe prin cameră, vesel de libertatea nesperată psst psst făceai, şi el la semnalul cunoscut se dezbrăca repede de pantaloni şi bluză, lăsând afară un trup lucios de nud, elastic şi bun de alunecat pe el, se ungea îndelung cu uleiuri de roze, se aşeză într-o diagonală comodă pe care să poți aluneca de la cap şi până la genunchi, la început pudică şi cu ochii închişi, apoi aprinsă şi dezlănțuită de mişcările lui sub tine, se făcea că îi creşteau protuberanțe în locurile de contact cu fesele şi pulpele tale, întâlneai mirată multiple falusuri colorate ce te atingeau lipicioase la atingere, ca lipitorile vara într-o mlaştină tulbure, întâlneai trompe carnale care te lingeau pe sâni şi pe la subțioară într-o imobilizare din ce în ce mai teribilă, simțeai cum un pianist cu un penis mare îți vibra vaginul dându-ți fiori valuri valuri, păpuşa icnea şi gâfâia scoțând fum şi clinchete mecanice trântită peste tine ca o locomotivă imensă încercând să îți inducă o senzatie de beatitudine şi tu te lăsai în voia lui țipând de plăcere şi dând din aripi ca sa te ridici peste nisipuri din care iguane te cotropeau la rând dar şi simultan ba chiar îți picurau în gură o miere dulce cu care te hrăneai ca să prinzi puteri pentru încă un orgasm, râdeai cu hohote, ba chiar urlai

de extaz aşteptând un climax şi o desfătare mentală, era ca o luptă cu un mecanism celest, un triceps de înger apenat şi potent, programat să copuleze muritoare neatinse de soți, fecioare fără noroc, cocote plictisite, dansatoare castrate de arabi opulenți, pederaşti şi scriitori de baliverne care umblă brambura, nepedepsiți pentru nonsensurile scrise, cu 20 de lovituri de curea trase la cur..

Sfârşit de acord

Într-o zi am să te invit să vi la mine acasă în Bab el Wad. Ai păşii surprinsă de neaşteptatul gest vegetal de a vedea unde trăiesc şi de ce.. Caracatițele şi vulpi tinere care mă muşcă de glezne când stau la geam şi te caut peste ape. Apoi am putea intra în bucătărie să căutăm ceva în frigiderul cu caviar. E frig şi umed, un cameleon se târăşte pe portocaliul dulapului vechi cât declarația de independență. Mănâncă şi el muşte hăituite în zbor de perpetual zumzet. Bat câmpii că să te fac să zâmbeşti, tu îți aranjezi mereu cochetă freza ta cu pajură tardivă. Avem şi struguri dacă vrei ..strig după tine care te şi pierdeai prin culorile lungi de labirint grecesc. Sapho se ținea după noi,ieşită din statuia nudă .. făcând cu ochiul sau închis spre Lesbos. Mă gândesc că sub haine eşti tu. Dar poate interzicerea unor gânduri erotice îmi face ziua mai pasionanta, mă îmbraci în alb diocentric, barbă nu, papuci de casă nu, îmi pui aripi de păun, ochi verzi de peacok franțuzesc şi pui patefonul să gâgâie cântecul imposibil de structurat al volutelor, ca un tril de orgă spaniolă la o nuntă amânată de însăşi Ravel. Intrăm înalți, ținându-ne de mână în parcul meu unde mă sărutam cu fetele cu gust de țigară printre castani absenți şi melci boicotați de spirala propriilor cochilii, tremuram de emoție ca să vezi lacul, havuzul cu statuie, casa bunicilor, dar mă deviai magnetic spre tine, aveam nevoie de un hățiş lemnos pe care să te arunc grămadă,

de frica să ne penetrăm sălbatec, rupând din noi dorințe depravate în incendiare chiromanții explicite.
îmi băgai degetele în gură, tălpile mi se lipeau de sânii tăi, pe frunte mi te aşezai că o bicicletă scufundată în smoală fierbinte şi pedalai spre centrul gol..
aiii... cum te mişcai de profundis, şi eu alergam spre tine ca un papagal selin imitându-te în oglindă, ridicai o pană, eu pe cealaltă scoteai limba, eu ți-o înghițeam fără protest, că una devenisem ..îți ajunsesem în cortex şi scotoceam prin cărți ca să mă nasc din tine cu un icnet obstetric măreț plin de Dasein şi amintiri despre cum era, fuse, past & done, trecuse un an deja, o viață, îmi trecuse copilăria în paralel sinoptic cu viața ta, deveneam doi bunici cocârjați şi amorezați din ce în ce mai mult ..
aiii.. şi tu mă hrăneai cu o linguriță de aur la lumina unei lămpi aladine, ce noroc aveam să te cunosc semantic..
1000 de ani de-ar fi trecut merita să aştept gestul acela tandru cu care îmi udai buzele cu laptele tău pragmatic îmbibat în înțelepciunea de sfârşit de acord..

Miagra Rama

Intrări neanunțate de crupier făcură loc unui sol bucălat, cu banderola brodată cu o singură literă, kaf, cea responsabilă de soare, de acoperişuri de tablă şi de urechea stângă a trupului. Oedipus urcat pe un stilitus alchimic câştigat la benzinărie pătrunse în sală de oracole, în care trântit peste ancore sfinxul refăcea o profeție cu care dăduse exact kix. Literele mimau goticul cu zgomot de fond parazitar bătându-şi evident joc de maestrul iritat de muşte şi de litera zain, cea de conotație falică, priapică. Să discutăm Sire.. decise sfinxul şi se aplecă ca să-şi acopere penajul cu o piele de balenă slinoasă de sub care se mai auzeau chicote de metafore nu tocmai politicoase. Oedipus se descălță după protocol, se dezbrăcă de togă lăsând în urmă o dâră de after shave iar ca şperț un smoc de alge albastre.

Ascultau amândoi fascinați, vuietul acru de mare ce aducea vocea lui Aplaton mutul, întretăiată de claxoane şi trompete ce bucilau singure în bătaia vântului. Îți vei iubi chiar nepermis de mult mama, zise sfinxul cu vocea dreasă de poțiuni abaside, iar pe tactu o să-l omori cu mâna ta crezându-l plin de bani gata.
- Splendide domn, talerii mă interesează de când lumea, iar femeile îşi flutură transhumanța de îndată ce au ocazia, la plajă Auxină sau la cursele de cai, nu ele mă preocupă.
- Păi tocmai aste e buba, se scobi sfinxul căutând ceva între dinți, aleatoricele stări ale sufletului te vor duce spre o melancolie virilă şi cum te ştiu pescar pe falezele deşertice o să întâlneşti teoretic o femeie.. probabil purtând numele de Nusrat sau Antonia..
- Şi credeți că de asta îmi voi schimba ideologia? făcu Oedipus în timp ce caută o scrumieră de bachelita furată de la administrație, am planuri matrimoniale, vreau să scriu poezie decimetrică, să călătoresc one way
cu feribotul, plictisul e o mare plagă domnule, iar arterele mele frustrate arătă spre metropolă unde fratricizii mei cititori mă pândesc între 4 şi 6 la ora ceaiului..
Sfinxul scuipă în pumn semințe de canabis scoase din posterior, se propti mai bine în poziția fachirilor răstigniți şi trase 2 linii nul tangente umbrei lui Oedipus..
Uite zise, asta e Karma ta, aci e un deal, te scoli dimineața mulțumeşti zeilor că te-au trezit la timp, te urci, te uiți în jur, respiri nițel de fason, bei cafeaua fierbinte apoi coborî, te piguleşti de scaieți şi căpuşe, îți omori rudele, începi cu tata Lajos, cobori apoi în prăpastie cu liftul, la intrare întâlneşti femei cu piele cafenie de Cnaan, alegi una la întâmplare, o va chema Muhazin sau Mujer, îi oferi un ceas sau o mierlă împăiată, vei avea pojar, sughiț, te va lua de bărbat, un timp vei fi rege, apoi negustor, poet, o lingură de supă şi o lespede albă.
Prostii ..decise Oedipus, mă simt un patriot nene, un vizionar al esenței volatile iar tu mă trimeți în vacuum

sine die, să termin ne-glorios la azil. Linia vieții mele e cicladică, acum zici că m-am culcat cu mama, că mi-am scos ochii şi cerşesc vedenii, nu mai e nimic de inventat, nici de sperat, sunt gonit spre Mattagonia, ba chiar mi se fură poeziile, poliția e coruptă, politicienii înfulecă caviar, eu mă sedimentez, devin pământ, o rocă meditativă în sindrom captiv erata unei fabule, repetate că ortul la popi, şi rămân cu buricul gol atât de singur sunt în prăpastie de îmi vine să beau cucută.. dar.. Sfinxul nu îl mai auzea găsise un muc de țigară absentă şi-l pufăia, trecuse deja într-o grădină cu crocodili sterili, ambalați în celofan antistatic ca să nu te curentezi, se admira în oglindă fără grabă, aranjându-şi prohabul, mai ales că urma sa judece un caz interesant de adulter cu scene picante pe care le va examina minuțios ca să nu piardă vreo fază lascivă, femeia cu pricina se şi zărea prin perdea cu sâni ghiciți şi coapse fertile, înghiții în sec, îşi aranjă penele de păun cu o cochetărie emulată, verifică spurcătorul şi balivernarul destinate acestor anchete inchizitoriale, să intre următoarea! strigă fără vlagă, îi era cald şi trebuia să plescăie vântul plictisit, cu evantaiul de carton pictat cu lebede amorezate..

***

CODA

Iubiri în timp de război

Visam că te spăl pe cap în vreme beligerantă
cresc țipete în jungla de la capătul patului
răsuflarea ta abureşte cerul
te usuc cu un prosop de sârmă ghimpată
ca să nu uit de grijile paterne
apoi mama ta încă frumoasă
îmi dă lapte din sâni care par turnuri de cetate
şi toți soldații avem guri de tun însetate
pe sub mustați, doar praf de puşcă..

această dorință de pace senectă
domoală ca un bazar turcesc de unde furi
cănițe de lut şi corane prăfuite
femeia nu o percepe..
ea îşi face copiii în acustica peisajului cu gloanțe
citind manualul naşterilor în timp de război
tricotând ciorapi pentru viitorii fii
de general

iar eu îmi tai unghii cu briciul de ciocolată
ca să mă pot apropia de miezul lucrurilor delicioase
ca să înțeleg mai bine abisul conceptului de iubire
demonizat, psihotic decimat, dezertor descifrat

..mă duc să dorm înainte de
a suna trompeta luptei cu mine...

Harakiri de primăvară

Marinarii devoră călătorii virtuali
pofta de nou goneşte clasicul iubit
incendiul vulcanului ne roade entropic
ce vine din viitor, ajunge prăfuit

măştile clovnilor au încă grimasele calde
când le probezi tu somnambul, în geamul aburit
un fir de sârmă te ridică între pânze albe
trezeşte-ți aberația gândului dospit

faci o dislectă listă cu vizionari defuncți
lenea ta e ca un fluviu mlăştinos
coşi gaura unui ciorap de damă
piciorul ei micuț sub blană-i mătăsos

femeia-i rece ca un nud sedat
mâzgăleşti numele iubitei tale pe un ostrakon
melcii ți se urcă pe bicepsul drept
ai fața palidă de nesătul dragon

calea vieții e roasă de ca ele întâmplări
înfipte adânc pâna la osul policarp
unii comit cu drag harakiri..
aşa-mi şoptea viitorul socru, călare pe gard.

Frescă cu albuş de ou

Ce splendidă frescă pe perete
culori acuaforte pe un profil de bătrân
atras de scene profunde
aşa cum unii striviți de existență
caută legende, cutii cu jucării de catifea

toba de lemn în care bat cu degetul
de ziua mea, când se cernea trifoiul
ohh cum mai petreceam..

atunci minciunile erau permise
ca un sunet de submarin ce trece
când descoperi că fetele nu-s ca tine
balena e doar un mamifer
cu pui obez de 16 tone
stejarii falnici în picioare mor

îmi place să privesc picturile peste umăr
particip la alegorie, să fiu catargul care ține corabia
peste ape verzi
iată şi păsări, scheletice desene pe cerul roz
cum ciugulesc din mine norii
un stol confuz, în cercuri migratoare
şi când nu e destul aur în soare
adaug gălbenuşuri de ouă
păstrate, din copilăria mea
îndepărtată..

Eu minus cinci

Cred că vom rămâne agățați noi doi for ever
deprivându-ne de incomparabile pasiuni
perversitățile mele inumerabile
tu despicând mereu situații
qvadraturi în formă de inimă de bună seamă
casa ta plină de sonerii
patul păstrând căldura scrisorilor cu fundă roşie
mă acopăr peste ochi cu o crustă subțire
ca să nu te văd
ca să te pierd la cărți
să uit că eşti a altuia
365 de zile de an

chiar când fac botul de pluş
tot la el te uiţi
prin sticla afumată de pocnete
neagră ca un noroi necesar
negat, anulat, derivat
anihilat, decimat, divizat cu zero
împărţit prin suburbii fractale pline de fantome cărlionţate
toate roz, clincăind calcule false
minus cinci
minus eu.

Mor pomii Tel Avivului

E o lipsă teribilă de arlechini şi ploaie
mâna lipită de trunchiuri, arse de urletul pădurii
capul aşezat pe scoarţă ascultă echinoxul vegetal
tristeţea scrijeleste norii mei din barbă

aceste epilepsii vizuale le trăiesc la un pahar de bere
pe scaun forjat rocco, Bauhaus decrepit
femei cu câini fac kaki pe trotuare
femei cu biciclete pedalează ceruri
surpate plăji, descoamate valuri
oraş apocaliptic roz

prin praf şi zgomote mă duc paşii
auzi jazzul cuban, fantome şi mirese?
e mult sex în aer, pe case, pe terase
simt arta naivă ţâşnind din periscoape
şamani uriaşi trântiţi până la zenith
apusul soarelui îneacă marea în cuvinte
valiza mea se dedă poeziei ermetice
pe afară şoferul nebun dansează mise
o fi melancolia de toamnă
e un portret de Ianco la muzeu?
tu unde pleci?

Elatea

Aş sta pe podea cu tine
înlănţuiţi ca într-o statuie greacă
ne împărţim spaţiul tridimensional
al sufletului năpădit de molii
îmi dai de ştire prin semne cabalistice
comunicăm absurd cu fumul de ţigară
un rotocol, un glas în iarnă
o lungă tentă gris în moliciunea serii
afară viaţa trage greu la vâsle
şi tu nu eşti..
mi se păruse doar
că ţi-am zărit conturul în golul unei poze...

Două destăinuiri ruseşti

I-ai facut jucăria din flori de tei
ai băut ceaiul cu frunze mari ce vestesc iubiri
căpitanul te astepta nerăbdător în culise
fumând o țigară de foi
furată decuseară de la un condamnat la moarte
făcea fum, cu rotocoale enorme
în formă de rublă
în zig zag dacă se străduia şăgalnic
cu poza țarului dacă era vreo sărbătoare
şi niciodată nu bătea în uşa ta cu cizma
mă punea pe mine
să latru lung, ca un lup flamând de tine
în locul lui.

Leda lui Caravagio

La început lumea era făcută din gumarabic
atomii săreau coarda strigându-se pe numele generic
nu existau numere
nici cutii cu bomboane galante
lebedele se băteau cu perne de lumină
sub poduri de ceață, păşeai grăbită
spre casa ta, năpădită de gânduri

te pipăiam ca să ştiu din ce eşti făcută
anatomia nu exista pe nicio hartă
ne dezbrăcam de blănuri cu priviri subliminale
ne cercetam cu țigara şi paharul de votcă
heruvimii te fluierau când te aplecai să culegi mere
nestăpânite violuri se visau în nopțile cu lună
umanii inferiori
aveau porniri de samurai
după moarte câştigai dreptul unui singur haiku

scris în barcă
cu cuțitul la sân
pe pânză numai roşu..

Epitaf

Aici zace tristă privighetoarea
în sfârşit şi-a găsit moartea
ucenicia la vulturi
s-a curmat
izvorul cântecului
tace
micuțul trup
a decedat

nu-i deranjați liniştea
nu-i curățați mormântul de scaieți
nu presărați flori pe glia țării
nu reparați ce furtunile devastează
şi nu goniți bufnițele ce-şi fac cuiburi
în sufletul nostru dezolat
în urechile noastre nemângâiate
niciodată nu vom mai auzi poezia
alintându-ne, înfiorându-ne
acolo zace ea cenuşă şi fum
rădăcinile de trestie
împiedicându-ne pe drum.

cât despre dânsa
lăsați-o singură în frigul
mocnitelor ruguri de iarnă...

Lui Paul Celan

Ți-am zis la telefon că ascult Mahler în clipele mele de resurecție şi deznădejde.
repet secțiunea cu solo alto care mă duce peste creste alternative spre abandon
ador anarhismul, oportunismul de a sta singur între palmieri, rămân şi sufăr.
slăbiciunile mele personale devin nule când sunt pus să fac ceva nobil
ca de pildă să îți aduc un măr sau să spăl copilul de porțelan Limoges
sunt semne de făcut şi semne de înțeles
dacă pui cercei va fi secetă
dacă îmbraci o fustă mov va fi undeva o revoluție
în mahalaua mea..
asfaltul are culori primare
miroase a usturoi şi a peşte ars
nimeni nu închide ferestrele
toți trag cu urechea la discursul meu de amor:

podul de piatră
cusute basme
acolo jos pe tiv
mirarea

sunt fascinat de lucruri care miros ca mine

Paul când începe viața?

răspuns: mă simt închis într-o maşină de scris.

Insulele Caimac

Colaj la doua voci- cu poetul Yigru Zeltil

(I)- cor antic

De pe o vâslă mergând pe apele plictiselii
se decupează în orizontul examinat
3 mari litere
belgiene
tanga
unse cu toate alifiile
ce la primul meu strănut
s-au înclinat spre toporul mării lingurice
(cutremure de gingie)
şi letargici peşti
şi-au scuipat în fața mea angoasele
stelele înghițite din greşeală în nopțile cu mecanisme zodiacale
nopțile prinse în covorul cerului
ospățul liniştii
şi iată că un far se înclină în fața noastră
geamurile valurilor ghicesc
vechile noastre triumfuri
de lângă benzinăria luminilor albastre
YZ

(II)- mambo depresiv

plecasem la pescuit de sirene
pe lac urşii exersau mersul pe apă
săreau de pe trambuline arhimedic înalte
verificau legi termodinamice esoteric slabe
scrise pe blana pusă la tricotat
scribii ne dădeau tarcoale
puneau capcane şi labirinți

simulate catarge, furtuni de carton
mă gândeam aşezat pe vine la comixul extrapolat
ce înghițea balauri mecanici
de la coadă la cap, plescăind cu pofte umane
la benzinărie steagul era în bernă
se vorbea de război şi molime
ne-am lipit de caloriferul cald, molateci
zumzăia zgomotul de fond calin, minus 3 decibeli
aşteptăm în linişte călăul de gardă.
AG

(III)- ricercare olfactivă

plictiseala tăia copacii
în mod evident aşteptam câinii să ne facă felul
dar eu şi cu mătuşa mea gonflabilă
eram deasupra lor
şi oricum degeaba încearcă ei
să se atingă de aura mea albastră mecanică
după amurg când gândul ne duce iar la tristan tzara
şi la traducerea pe care n-o vom găsi niciodată
într-o bibliotecă
dar în pahar sirenele în pioneze
încercau
doar încercau
să ne desprindă de atmosfera mlaştinilor potabile
de lângă blocurile nou construite
în care bunica tânără este nevoită să leviteze
fiindcă podeaua apartamentului deja a căzut
şi oricum avea nevoie de un miros de peşte
aşa că ne-am dus la plaja de ciment
unde valurile făceau în fața cerşetorilor
mâncați de fericire
un spectacol grotesc
YZ

(IV) final-mizerere

echipa de salvare venea călare
erau toți la 4 ace, piramidali defuncți
depozitau gunoaie pe memoria elastică
praştia lucea în mâna lui David, ca o fabulă în iarnă
Goliat scuipa semințe organice, unele reale
era atât de absurdă viața asta
că nu ne venea să o părăsim
omonimi cum eram, nepreventivi cum spunea Babel:

plecați de aici golanilor
că îmi stricați armonia celestă.
AG

Narcis

Narcis pierdut în pădurea de oglinzi
Narcis neştiind cum să aleagă
din sutele de priviri fierbinți
prelinse pe covoarele moi
pe când coridorul palatului
îl îmbie cu camere secrete
pline cu alte oglinzi
se izbeşte de imaginea sa inversă
care îl pulverizează în mii de sclipiri tăioase

îşi vede vasele de sânge
țâşnind ca un fluviu de frumusețe
pe poteci pline de chemări
trece
beat de el însuşi
copleşit de cuvintele:

axă
centru

sferă
apex

se aşează vinovat la umbra patului
singur cu imaginea sa ucigaşă
încercând să culeagă atomii virili
cu mâna strânsă pumn de mirare

din ea țâşneau stoluri dense
de ciori negre
ce întunecau lumina mare
de pe la prânz.

Poezie solemnă pentru Nicolae Tzone

Albina mamă, cărând bijuterii şi mulți pantofi de lac
purtându-şi rangul cam cu un yard peste pământ
trimițând orbitoare ocheade subtile
ni se oferea..
în loc de sâni avea văzduhuri
în loc de copii năştea idei de sticlă
albinele de rang secund
duceau medalii pe perne puf
învelite în miere coaptă
dansând frenetice dansuri dulci
poetice ca o logodnă febrilă
lipicioase ca un vers eminescian
regele era mut şi foarte mirat de zarva stupului
transpira cu zel în bojocii săi oficiali
încercând să se iubeasca cu o albină de sex opus
care vai, îl ințepă cu stângăcie în coasta dublă
şi astfel muri de o nobilă dragoste
facându-şi datoria patriotică..

Septembrie în metropolă

Noaptea bufnițele îşi caută puii
scuturând abandonul din pene
peste oraşul adormit
strigă zgârie norii ce-şi doresc apropierea
într-o imposibilă îmbrățişare verticală
pe străzile seci, pasiuni adormite
ursulețul alb pierdut de copil
scâncet şi şoapte
această femeie singură pe tocuri înalte
căutându-şi drumul prin labirint şi regrete
aceasta implozie a unor case-ruină
ca în filmele de război
cu gări şi răniți pe brancarde..
iar tu muşti celofanul învelit în dulce
cu o privire estompată la întâmplări
care nu mai sunt ale tale
treci absenta pe lângă un fluviu de păcură
în care plutesc scaune rupte
bunicii tăi, iubiri uitate,
nuferi pietrificați
numele meu.

***

Volubile vaci

Vrăbii verzi pe vidul volant
măgura lunii pe creste metereze
vuiet marin, biciuite simțuri treze
beți marinarii la timonă
şi gândul lor
un clipocit ca fiorul de madonă
şi berzele-n picior de nor
vibrată ploaie pe o oblică tulpină
un melc atacă-n sus culoarea mov velină
ecou de-armonică-n surdină

țuşt..

un peşte sare din lucia apă
e-un filosof ce cară-n spate o mapă
un cărăuş ce poartă carul mare
teribil sună o talangă-n zare
pe deal se văruia o casă cu volute
înhămate la palide trăsuri
volubile vaci cu pete absolute
ce duc în gol trăirile pierdute...

Coda

A iubi este a inventa
O călătorie prin noi în care
Înveți sa stai tăcut ca un arbore
Dar eu vorbesc, pentru că am frunze...

****

În vizită la Ussais - Adrian Grauenfels

Algoritmii lirismului israelian
Cristina Ştefan
2010

Sunt poeţi despre care spuneam odată că trebuie să ai grijă intrându-le în casă, să atingi cu mare băgare de seamă lucrurile lor, pentru că sunt făcute din cuvinte. Şi nu e de bonton să faci încadrări arhitecturale sau de stil fiindcă toate aceste lucruri sunt de neînrămat şi contabilizat artistic sau teoretizat. Cartea de poezie În vizită la Ussais de Adrian Grauenfels se citeşte ca o astfel de casă a poetului. Fără ancadrament. Dacă prezentul literar în critică (o fi amalgamul stilurilor explodate în ultimii ani de vină) împarte, structurează, teoretizează în definiţii mai mult sau mai puţin argumentate un poet, cititorii (şi eu sunt cititor) decid în procentaj statistic „câţi poeţi din 3000 de poeţi vor rămâne”, vorba scriitorului Mircea Florin Şandru.

Volumul În vizită la Ussais, este împărţit în 4 capitole distincte:

I Ultimul Text la Kyoto
II Teatru scurt
III Ambrozia Dialogului Decadent (Discuţii cu Tibick Indrikova)
IV În vizită la Ussais

Am descoperit un limbaj poetic original şi novator, fără a mă incita a-l încadra, a-l compara stilistic, pur şi simplu am citit coborârea în sine şi artistica fiinţare a scriitorului Adrian Grauenfels. Dacă aş fi critic literar câte diferite definiri mi-ar sta la îndemână întru teoretizarea acestei lucrări lirice, disecându-i algoritmii, aducându-i în starea

de a exprima soluțiile dorite, răsucindu-i interpretarea pe segmente şi la final trimițând un vector subiectiv cititorilor cu emfaza că Adrian aşa trebuie citit.
Adrian Grauenfels e neomodernist! Poezia sa este una a existenței realist tratate într-o luptă cu sinele şi cu sinele erotic în special. Aş cita din Să nu o uit pe Chloe...*”Ştii, când eram copil vroiam să dorm în pat cu femei şi să mă cufund între sâni calzi şi primitori cu gust de lapte. Mătuşa Chloe mă îmbia cu combinezonul ei mătăsos... „*
Şi aş continua, sigură pe mine, cu sublinierea neomodernismului din alte atingeri poetice cum ar fi reinterpretarea miturilor în stil ludic:
„Aristo picta pe corăbii ideograme cu scene sărate...Erato scrise o erată cu care se salvă în subsolul textului”
(Aristo gol puşcă)
Sau aş argumenta cu balansul maiestrit condus între concret şi abstract, mai ales în Teatru Scurt

Călătorul:
hai ascunde-te sub banchetă Lali
trenul de nori trebuie să oprească uneori şi pentru tine
şi chiar aş vorbi despre ambiguizarea neomodernistă a limbajului urcat până la nonsensuri şi exprimări ermetice, în Oyster- coregrafie de antibalet:

“eu:
încerc lama toporului
nebunia mea cazonă
cortul de fină burghezie roasă cu dinții de oțel
el:
Don Miguel de Esteban de Rosario Cruz
al doilea fiu bastard al meu cu tine, vara mea de-a doua”

Dar aş putea ca cel puțin la capitolul corespondenței cu Tibick Indrikova să fac o memorabilă încadrare postmodernistă mai ales pe argumentul că este o înscenare de literatură în discurs intimist, într-un dialog

bărbat femeie sau poate unul între anima şi animusul aceluiaşi eu liric neliniştit iar Conversațiile Decadente, aşa numite de autor, au prozaismul necesar acestei eventuale încadrări. Încă din Prefață mă aflu în real descris cu ironie şi autopersiflare sub formă de jurnal sau confesiune.
Apoi acea firavă şi uşor digerabilă comunicare s-a transformat în improvizație de calitate şi de acolo în poezie.. Şi e bine să ascult sfatul acestei prefațe *"Ar fi o incălcare îngrozitoare a Driului dacă înteligența tăioasă a vreunui nefericit ar reuşi să priceapă pe de-a-ntregul aceste texte"*...aşa că am trecut tiptil pe lângă textele lui Tibick şi numai cu coada ochiului am priceput că, la fel cu Miles Davis, improvizația e ars poetica, de aceea nu mă abțin să nu citez:

„şi lui Troțki îi era foame
şi lui Einstein
iar eu fărâmițez un cerc de cocă
pi R pătrat
pi R pătrat
până la cina de mâine
când înduri să fii portar curat pe pragul meu cu firimituri
să treacă liniştiți cei desculți cei săraci cei derutați
lor le e mereu foame"

De ce n-aş spune că Adrian Grauenfels mânuieşte elemente romantice? Explorează eul uman cu o sârguință demnă de acest curent literar, în metafore care au luciul văratic al lunii şi aripa divină în cerneala amprentelor poetice.

„Apoi alergam în grădini să privim
Cum aripă după aripă
Cădeau meteori
Lâsându-ți urmă răzvrătirea
În noi tăcerea..."(Amprente)

În ultimul capitol care dă şi titlul volumului, în vizită la Usaais, aş putea găsi elemente certe de suprarealism cu trimiteri onirice ca tocmai aflatul în trend stil revenit pe filiera avangardistă. Visul ca evadare, ca refugiu sau soluție la analize existențiale, visul ca posibilitate poetică de introspecție atentă, îl citesc viersuit cu acel simțământ definit de Coleridge în Notebooks: „He looked at his own soul with a Telescope."

„Eloise, el nu va veni niciodată,
e doar un personaj oniric furişat în iatacul tău."
(Eloise tu devii o pasăre albastră)
Sau
Între degete ne creştea un hamac,
Priveam cum ne cuibărim în el
Cu zgribulite mişcări tectonice.
ai zis: unde suntem?
În oglindă nu era nimeni.
Am zis: în acelaşi loc.
şi se făcu ziua a doua."
(Vellum)

Iar la final aş putea încheia cu o comparație literară românească pentru poezia de factură orientală a lui Adrian Grauenfels care să-mi amintească de perioada orientalistă barbiliană dar şi de acelaşi iubit Kawabata prin Ultimul text la Kyoto:

„La lumina lumânărilor de seu femeile în chimonouri brodate
Înarmate cu sabia transpirației se aşternură pe scris versuri...

Sau şi mai relevant nipon:

„Au înflorit cireşii peste dealuri

Bucuria mă face să-ți scriu un răvaş
Caligrafiat cu făcături de suflet...”
(Casa de gheişe Ozuma)

Şi totuşi nu vreau să fac nici o înrămare acestui poet. Ci să-i dedic doar ca „datare în galben” o lectură în sinele ei de departe şi de adânc resimțită, exact cum a definit Tibick: „*Să-ți ajungă până la mântuirea lumii ,Şi înapo*i”

***